

सर्वोत्पत्ति २५

आधा-बाणोपशान्तिरुति

त्रयं ६५ ३५

॥ श्रीसहायनमः ॥ ॥ प्रहृष्यत्स्वपांनोधिबिडंरेकोपिसंस्पृशेत् । अनंरसाच्चौनप
 तेसतंवंदेनलप्रजुं ॥ १ ॥ ब्रह्मपतिनवकेनीचावरूपस्वरूपः सुललितगतिराधरा
 धनासक्तचित्तः । तडनयरसलीलानंदसंदोऽसृणः सनवत्तममसर्वविबुलेशः सु
 वेषः ॥ २ ॥ यडक्तंयडक्तेनफलितंस्यास्वमार्गिणः । तमश्रितंलुमास्वंप्रणमाम्येक
 रूपिणं ॥ ३ ॥ अथप्रथमंश्रीमदाचार्याणिअलौकिकनामानिरूपयन्तेषांस्वरूप
 मपीदृशमलौकिकानंदरूपमेवेतिस्वीयानांज्ञापयितुंअलौकिकसृणुणंआनं
 दमात्रस्वरूपंतत्साक्षात्पुरुषोत्तमंब्रह्मश्रीमत्प्रचुरणाः परममंगरूपंसुवंतिप्रा
 हृतधर्मानाश्रयमप्राहृतनिखिलधर्मरूपमितिनिगमप्रतिपाद्यंयत्तच्छुद्धंसा

नि

१

सतिस्तौमि॥१॥ अत्र सुखं सुखीयानां सुपरिणतादृशस्वरूपप्राकट्यकरणेन मज्जी
 दयात्ततेति ज्ञापनार्थं ननु ग्रंथं निर्विघ्नार्थं तत्र कालादीनामपि विघ्नकर्तृत्वाशक्तेः
 एतादृशधर्मविशिष्टस्य निगमप्रतिपाद्यत्वनिरूपणसर्वकं यद्वलेत्युक्तं तदीदृशमे
 व तदिति ज्ञापितं ननु अन्यैरपि विघ्नैरिदं शब्दं निगमप्रतिपाद्यत्वेन कुत्रापि न
 प्रतिपादितं किं नु निगमं निराकारं तत्राहुः कलिका लतमल्लिख्यदृष्टित्वादिदृशम
 पि। संप्रत्यविषयस्तस्य माहात्म्यं समभूदुवि॥२॥ अतएव तेषामज्ञानं ननु कलि
 कालतत्त्वमेव चेदज्ञानं तेषां तदान्ययुगेषु सर्वेषामेव ज्ञानं न विध्यत्येव तेषां सक्ती
 नदपी कुत्रापि नैतावमयं तं श्रुतं हि न वदन्ते कथं प्रमाणमिति चेन्न तत्रोच्यते। न गवता

यद्यपि मुक्त्यादिफलं तत्र न भवति तदप्येतदपेक्षया न्यूनमेवेति

सर्वमपि नीलागुणविशिष्टमीदृशमानंदमात्रकरपादमुखोदरादिरूपं स्वस्वरूपं
पंकलिकालादावेव प्रकटीकृतं न च तादियुगेषु तत्र साधनानामेव मुख्यत्वात्
साध्यफलस्य पुरुषोत्तमविद्यतिरूपत्वात् तत्र साक्षात्पुरुषोत्तमस्य फलरूपत्वात्
तस्य साधनासाध्यत्वादित्यनुपपत्तेः । तदा स्वनीलासमये तस्मात् सात्त्विकरूपव
त्तेनैव स्वीयेषु सर्वेष्वमाशक्त्यं प्रकटीकृतं न साधनैस्तस्य केवलं स्वप्रमेयव
त्तसाध्यत्वात् तदा तत्प्राकट्यानावातेषु केषामपि न तत्ज्ञानं सर्वेषां मया हि मागे
क्तसाधनेष्वेव प्रवृत्तत्वात् । यद्यपि मुक्त्यादिफलं तत्र न भवति तदप्येतदपेक्षया न्यून
मेवेति पश्चान्निजं माशक्त्यं सर्वेष्वप्राप्तविशमये पुनः कलौ सर्वाविषयम् २

पूर्वातेन प्राडन विसमय एव तत्तद्ज्ञानं जातं नान्यदेति सूचितं तत आरभ्य विडपा
मपि मयदि मागेन संप्र एडानि नामपि कलिका लांध कारा छन्न दृष्टित्वा तेषां
सर्वसाधितज्ञानस्यापि गतत्वा संप्रति एतावत्पर्यंतं तस्य पुष्टिरूपस्य तन्माहात्म्यं
नुविसर्वाविषयमभूदिति। नुविपदेन भूमिस्तु नक्ता सर्वदा प्राकद्य समये तच्चरण
संबंधमस्मरसा तिष्ठति अधुना तदभावात् तस्या अपि मइतदुःखं एवं सूचितं। अत एव
चार्य प्राकद्य तदुःखस्य निवृत्तत्वाद्भूमिभाग्यमित्येव च्यंति। एवं सति यदैवाविर्भा
वस्तदैव तत्तद्ज्ञानं तत्रापि क्षपाति शयेन न तद्यतिरेकेणेति भावः। ननु सर्वेषामज्ञा
नमवतामिदानीं कथं ज्ञानं तत्राहुः। इययानि जमाहात्म्यं करिष्ये अकटं इति वाप्या

यदा तदा स्वास्यं प्रउत्तं चकार ॥ ३ ॥ प्रथमं स्वेच्छयैवास्मद्विषयिणी दया जाता त
यैव तत्सर्वोक्तं पुष्टिनीला गुणविशिष्टं निजमाश्रित्यं वाण्यावाणी कथनद्वारा
स्मात्प्रकटीकरिष्यन्तस्वरूपानन्दमेव दातुमिच्छुर्दत्तदासात्तात्पर्यपुरुषोत्त
मस्य नीलारसविशिष्टमास्यं वागधिष्ठानरूपं च लौकिकानन्दमया निरूपं श्री
मदाचार्यस्वरूपं प्रकटं चकार यत्सर्वं उच्यते इति एतेनाचार्यस्वरूपवलेनैव तत्
कार्यज्ञानेऽदृष्टो नीलारसविशिष्टमेव ब्रह्मनाम्यदितिसर्वमाश्रित्य ज्ञानमस्माकं
तमिति भावः । ननु युष्माकं ज्ञानं ज्ञातमेव पुनस्तर्ह्यम कथने कोऽनुस्तत्राहुः ॥
तदुक्तमपि उबोधिं सुबोधं म्याद्यथा तथा । तन्नामाष्टोत्तरशतं प्रवक्ष्याम्यखिलाद्यहम् ॥ ३

॥१॥ अस्माकं ज्ञाने पितृ उक्तं सर्वेषां स्वीयानां यथा तत्प्राडनं वा समये पिसु बोधं न
वेत्तदर्थं वक्ष्यामि। कथने प्रकर्षेण यादृशमेव स्वरूपं तादृशमेवेतत्स्तोत्रकथने ज्ञा
तं न वतीति भावः। तत्तज्ज्ञाने तदुक्तं सुबोधिन्यादिकं सुबोधं न वेदितुं न्यायस्वरूपं स
पितृ उक्तं सत्त्वात्मकमेवेति सूच्यते। ननु सुबोधं न वतीति कथं ज्ञायते प्रतिबंधकस्य
विद्यामानत्वात् तत्राहुः। अखिलाद्यद्वयं एतेन यथा स्वरूपं प्रतिबंधं निवर्त्तकं फलदा
यकं तथेह मपि श्रवणपात्रेन तन्नामोक्तं धर्मविशिष्टाचार्यस्वरूपज्ञानेन तदुक्ते सम्य
कज्ञाने सति साक्षात्फलदायकं भवत्येवेति भावः सूचितः। ननु कथं न प्रयोजनं फल
सहितं न वतोक्तं परं एतत्प्रष्टव्यं कः कश्चादि घातायेन फलं दातुं शक्नोति तत्राहुः। अ

षिरग्निकुमारस्तुनाम्नां ह्यं जगत्पतौ। श्रीसत्तास्यं देवताचबीजं कारुणिकः प्रभुः
 ॥५॥ विनियोगो भक्तियोगः प्रतिबंधविनाशने। सत्ताधरा मृतास्वादसिद्धिरत्र न
 संशयः ॥६॥ अत्राग्निकुमारस्य रुषित्वस्यायं नावः। यथा सर्वं अग्निकुमारेः का
 त्याय निमज्जनाग इति सर्वाज्ञातः पुष्टिमागः यो मंत्रः प्रकटितः तज्जपेन शीफलम्
 पि प्राप्नोति। तथा धुनाग्निकुमाररूपस्यात्मनैव प्रचुरा पुष्टिमागः यो मंत्ररूपमिदं सो
 त्रं प्रकरीक्षतां। यथा तन्मंत्रस्तैरेव प्रकटितस्तैरेव तत्फलमपि तद्देवानुभूतां। तथा धुना
 तद्गुणैस्मत्प्रभुनैव प्रकटितमेतैरेवानुभूतमपि। किंच। यथा सृजने नित्यं तास्तन्ना
 वनतद्देवात्मकतया तत्तद्ब्रीह्यानुभूतं नित्यं नगवंतं साक्षात्तमितिव मन्यमानाः ४

ध्रं ४

४

ता इत्यन्तरफलमनुनेषां पञ्चात्रनुः प्रसन्नोत्तराप्रत्यक्षस्तत्रैवागत्यवस्त्रादिप
 रणेन पुनस्तदानेन च करस्पशादिजनितसंबंधानु नवरूपं परमफलं दत्तवांस्ततो
 मयेभारस्यथेति। वरदानेन साक्षात्संबंधरूपं संश्लेषितमयेरसात्तु नवयोयस
 मयेदत्तवान्। तथाधुना एतद्विष्णुमाराणमपि यथायथाचार्यस्वरूपमनुभूतं नव
 तितथा तथातन्नामनिरूपेण तन्नामार्थविचारतादृशोत्कर्तनावेन तदात्मकतया त
 द्वालाविशिष्टाचार्यस्वरूपात्तु नवरूपं तद्रूपमेवांतरफलमनुभूततः साक्षात्तम
 बंधरूपं फलमनुदत्तं दृष्ट्वैतन्नात्ररूपमंत्रजपानंतरं सिद्धवत्कारणश्रद्धाधरात्
 तास्वादसिद्धिः फलवत्स्यंतीत्येतत्सर्वमिष्णुमारस्यश्रुषित्वनिरूपणेन ज्ञापितं

५ त

३ त

नवति। अतएव फलकथनानंतरं अथेन संशय इति स्वात्तु भूतत्वेनैवोक्तं। अथेच्छंद
सुस्पष्टमेव न च यदि अग्निकुमारोक्तपुष्टिमागं यतन्मंत्ररूपत्वमेवैतत्सोत्रस्य त
दातन्मंत्र एवाधुनापि कथनोपदिष्टः किमेतस्य कथने प्रयोजनमिति चेत् तत्राहुः॥ श्री
सुल्लास्यदेवताचेति। अयं नावः। सर्वं निगवान्स्वयं निरोधं सत्वापि फलं कात्यायिनी
द्वारादत्तवानिति दातन्मंत्रेण तस्वरूपज्ञानात्तेषां फलमभूत्। अधुना स एव न गवा
न्श्रीसुल्लास्यरूपाचार्यद्वारापुष्टिमागं प्रकरीसत्य फलं दातुमिच्छति तत्पुष्टिमागं
धिष्ठाररूपाचार्यस्वरूपज्ञानं किं नाननवति। अतएव तत्सोत्रे श्रीसुल्लास्यस्यैव देवता
त्वेन निरूपणेन तदधिष्ठारस्वरूपज्ञानात्तत्सर्वोक्तं फलं नवतीति मंत्ररूपत्वेनास्य ५

आनंदः लोकोक्तिरुच्यते स्वतत्त्वं । द्वितीयं तत्
स्वतत्त्वं भूतानंदः तत्त्वं ॥ प्रमाणं यत् ॥
तत्त्वं यत् ॥

यगुपदेशः नमंत्रेण चैतत्स्वरूपज्ञानाभावात्फलनमिधेदित्यनुपदेशश्चेति सर्वं
ज्ञानवसरः । अथैवाज्ञादिकं स्पष्टमेवा । अतः परं यथायथा श्रीमदाचार्यनामानि
स्वयं अनुभूतानि तथा तथा निरूपयन्ति । आनंदः परमानंदः श्रीसप्तस्यं हपा
निधिः । देवो धारप्रयत्नात्मा स्मृतिमात्रातिनाशनः ॥ १॥ अत्र प्रथमं प्राक्तनधर्मि
अथेत्युक्तधर्मविशिष्टश्रीमदाचार्यस्वरूपदर्शनात् केवलानंद इत्येवोक्तं । पश्चाद्दृश्ये
ति लोके स्वस्य तद्गमदानार्थमेव लीलाविशिष्टपुरुषोत्तमास्य प्राकट्यस्योक्तत्वेन
लीलाविशिष्टानंदानुभवात्परमानंद इत्युक्तं । परमात्युत्सृष्टोय आनंदस्तद्रूपः प
रागतो मायाः लक्ष्याः आनंदो येन तद्रूपो वा । अनुयेन लक्ष्या नंदोऽपि परागतो न व

निमग्नानंदः कीदृशः नावेवातद्वयं कथं ज्ञायते तत्राहुः। श्रीछल्लास्यं। श्रीयुक्तवत्
पदेन तत्तु मज्जितं लीलास्यं विविधं गूढं नाववत्सुच्यते तेन यथा लीलायां उल्लसि
तविविधरसना बोद्धिं सितपरमप्रेमास्यं ह्रीमत्प्राणप्रियाप्रत्यंगसंगपरमानंद
सुधास्विप्रतरणोद्भवदं निर्वचनीयं यत्किंचिदुत्तमं सुषुमात्तमं गतिमनोहरं श्रीछ
ल्लास्यं नवति। तथानान्यदा लक्ष्मीरमणेऽपि आचार्यणिं उतादृशास्वरूपत्वेन तादृ
शसकलधर्मसुषुमासहितं स्वरूपं स्वस्यानुभूतं नवतीति सर्वपरमानंदस्युक्ता
येतत्तदज्ञायकं श्रीछल्लास्यमिति नामोक्तं। अतएव तादृशस्वरूपज्ञानसर्वकं तदेकम
नमाहुः पकरणस्य फलं श्रीछल्लाधरेत्युक्तं। अमरकीरन्यायेनासयथाप्रमरध्या ६

नेन भ्रमरी नृय पुनर्मधुपानाद्विकं करोति तथा एतदास्य स्वरूपध्यानेनैतादृशमात्म
 की नृय पुनारसपानं करोतीति नावः अन्यथा चार्याणां तत्सिद्धरूपत्वाभावेन
 भ्रांतद्वानसामर्थ्यमपि न भवेदिति। एवं सति इदं रूपपरमानंदस्वरूपज्ञापनार्थमेवो
 क्तं प्रीतिश्लास्यमिति ननु एतादृशं अलौकिकं अति दुर्लभं नम न्येषां मनसापि ज्ञातु
 मशक्यं तन्न वतां कथं ज्ञेयमनुभूतं च कथं वा तैर्ज्ञापितमनुभावितं च तत्र किं। रूप
 निधिः। अनिर्वचनीय निरवधिस्तपो समुद्रः। अयमाशयः। यथारत्ननिधिः समुद्रश्च
 त्रागाधये केचिन्मलं तिरैव यत्किं दपि भगवद्विद्यारत्नं प्राप्यते न सर्वैरत
 था त्रापितं छरणगतैः तन्नूपया ज्ञापनेन तत्स्वरूपमस्मानिरेव ज्ञायते च श्रुते च

नान्यैरिति स्वज्ञानेऽनुरक्तः किंच। सत्प्राप्तः समुद्रः अयमलौकिकः। तत्र भगवदि
 छाहृष्टादृष्टादिनियामकः स्वयमस्वतंत्रोदाने अयं स्वयमेव सर्वनियामकः स्वतंत्रः
 समुद्ररूपः तेन यः कश्चिच्छ्रवणागतो न वेत्तं लपयाददात्येव किंचित्पश्यतादृशप्रका
 रस्वरूपां नवनवरूपनिधिसुखात्मन एव दत्तो नान्यस्मै इति ज्ञानोपयोक्तं लपा
 निधिरिति इहं तदनुभवकजनितपरमसंतोषाद्भावप्रोद्योक्तमित्यनुमीयते। एवं
 सति तादृशदुर्लभतमनिधिदानेनातिशयितरूपा समुद्रत्वं स्रवितं। ननु नवनवरूप
 तादृशदुर्लभतममपि दत्तमन्येन्यो यत्किंचिदपि दीयते वा न वा तत्राहुः। दैवैति।
 दैवानां उदारये प्रयत्नास्तत्स्वरूपः। अत्रेदं प्रतिभाति। दैवानामंगीकारस्तु मया दिष्टः

इह भाव्यते
 ज्ञानोपयोक्तं
 इति

छिन्नेदेन विधायैमयादिमंगीलतास्तेषांमयादिमार्गेति साधनं नानामपि स्वबलेनै
 व सर्वसाधनानि संपाद्यतेषां यथाफलं भवेत्तत्प्रत्यक्षरूपः। अतएवाप्येवमित्येति स्वदासा
 यत्तिताशेषसाधनं नित्यस्यैव कारणमिति तेनैतत्तुरणगमने तेषां शीघ्रं फलं भवेत्त
 न्यथेति तदेव कर्त्तव्यं नान्यत्तेनैव स्वाकारसिद्धेस्तत्रैव सर्वसाधनानां सिद्धत्वाच्चेति नाक।
 येन पुष्ठावंगीलतास्तेषां सुदारस्तुसाक्षाद्गवसंबंधरूपस्तत्र ये प्रयत्नरूपा लीलास
 संबंधिन उल्कानावाः सवामिना वा दयस्तदात्मकं तत्स्वरूपं। एतेन पुष्णिमागश्याण
 मपि एतत्तुरणगमने नैव तदीयत्तपयातादृशा बोद्धेत्यफलं भवति नान्यसाधने स्थितं
 नयाथैव च कं नामोक्तं देवोदारेति तत्तु प्राणप्रच्छेतिवध्वनाष्टके। यदा। मयादिमार्गे

प्रयत्नस्तु
त्वं भ्रमरकी
हन्त्यायेन ॥३॥

तेन क्षया कृपा रूप का रागा भावो न सा न भो वीर
मिष्टेता तम नमि प्रेतं कुंयंतीति भा वः ॥३

सत्यं परं तु २

पुष्पप्रकृतित्वेन पक्षपातो न गवतः। तेनैतत्प्रयत्नां विना नैतत्फलसिद्धिरिति ज्ञापितं। ननु
एतेन गवदननिप्रतंकथं कुर्वन्तीति चेत्तत्रैव न गवदनिप्रायस्तत्रैवाचार्याणां छपानसर्व
त्रेति उक्तं बलनाष्टके। नाविभूयादिति। ननु एतच्छरणगते एतत्तत्पयातादृशा बोदये
न प्रचुराव्रज्याधीश्वरवदनदेहहान्तिजियितपुनः साकदा कथं वा तत्राहुः। स्मृति
मात्रान्निनाशनः। आचार्याणां नक्तविषयिणीया स्मृतिः स्वमनसि प्रनोत्येवा तन्मात्रेण
वसाह्यसंबंधरूपांतां नाशयति एतेनैव तस्मृतिमात्रेण साह्यसंबंधरूपं फलं न वत्येव
तिनिःसंदिग्धत्वज्ञापनाय मात्रपदं दत्तं। एवं सति आनिश्चेत्फलं विलंबोपि नास्तीत्यपि
चित्तं न वति। ननु शरणगतेपि नाबोदये सतीदं फलं न वेदितुं संसर्गकेन प्रकारेण न वेत्ता

तेवाफलसंबंधपर्यंतकेनप्रकारेणतिष्ठेद्येनेतरव्यासंगेनप्रतिबंधेननवेत्तत्राहुः॥ श्री
नागवतरुणार्थप्रकाशनपरायणः॥ साकारब्रह्मवादैकस्थापकोवेदपारायणः॥ ॥ श्रीनाग
वतेयेष्टार्थपुष्टिफलसंबंधिनोलीलारसभावाःतत्प्रकाशनेपरायणः॥ तदेकनिष्ठः॥
निरंतरंस्वीयानांमथेतन्नावाःबहिःकथनेनप्रकाश्यंतइतिभावः॥ एतेनयेभावालीलासं
बंधिनो निरूपितानिरंतरंतुष्टवणेनतत्कथासक्त्यातन्नावोदयस्ततस्तद्यतिरेकेणसर्वत्र
रुच्याफलप्रतिबंधकत्वान्नात्मत्वस्फुटिः॥ तदातत्सर्वत्यागेनफलसंबंधभावजनितार्थ
विविधलीलारसभावभावनात्तत्प्रसविशिष्टलीलानुसंधानेननिरंतरंतदिरुक्तुमव
कुर्वन्केवलस्वरूपात्मकःसंस्तिष्ठेद्वन्तिष्ठतःफलप्रतिबंधेननवेदितिशापितांकिंच॥ श्री ९

नागवतोक्तनावकथनेनैतच्चागप्रमाणमूलमशुक्तं। ननु इयदवधिदृष्टिगुणविशिष्टं
क्षेतिकेनापिनिरूपितं यत्रावतारस्वरूपादिदृश्यते तत्र सगुणत्वमेव प्रतिपादितं तत्क
थमीदृशमात्राद्वक्ष्यते तस्य फलत्वमपीत्युच्यते तत्राहुः। साकारेति। इदं गुणविशिष्ट
मेवमात्राद्वक्ष्यते मुख्यतया स्थापकः अन्यत्र दधिधानं ननु केन प्रमाणेनोच्यते तत्राहुः
वेदपारंगः। तादृशं ब्रह्म यतो वाचो निवर्तते इति श्रुत्या श्रुत्यगम्यत्वात्तदंतर्गतं नास्तीति
श्रुत्पारंगं तमित्यवगम्यते अत आचार्य इति विवाक्यतित्वेन वेदपारंगता स्तद्व्यापक
तितैयदृशं ब्रह्म तादृशमेव प्रतिपादितं न हि कस्यचित्सस्वरूपकथनेन्यत्प्रमाणादिव
मपेक्षितं नवतियदा। एत एव समस्तवेदार्थपारंगं तारं यतस्तत्रानंदाकारत्वमेव प्रतिपा

दिनमेनिरपितथैवप्रतिपादिनमितिश्रुतिः प्रमाणमुक्तं अन्येषामेतादृशस्वरूपाज्ञा
 नात्वेदपारगतत्वमपि नास्तीति सूचितं किंच। यत्र सर्वप्रपंचस्यैव ब्रह्मरूपत्वं प्रतिपा
 दितं तत्र साक्षात्पुरुषोत्तममण्डलब्रह्मणित्यस्यैवानन्दमात्राकारैकित्यमिति नावो
 पिसूचितं। ननु प्रपंचस्य ब्रह्मत्वं कथमुच्यते मायिकत्वात् तत्राहुः। मायावादनिराकर्त्ता
 सर्ववादेनिरासस्तत्र। नक्तिमागभ्रिमान्तेऽस्त्री शृङ्गाद्युद्धृतिरुमः॥ एतामायावादनिरा
 सत्यप्रपंचस्य ब्रह्मात्मकत्वं स्थापितं श्रुतिवलेन। ननु अन्ये वादि नश्चेत्तदप्येयुस्त
 त्राहुः। सर्ववादिनिरासस्तत्र। एतेन वादेन सर्ववादिनां निरासंस्तत्वा स्थापितमिति नत्व
 म्यापि ह्येषा वसरः श्रुति सिद्धत्वात्। एवं सति एतन्नाम्ना सर्वेषामेवैतत्स्वरूपाज्ञानं

वे३

१०

तन्मनसाधनासाध्यत्वं चोक्तं। ननु तद्विकेन मार्गेण ज्ञायते प्राप्यते चेति तत्राहुः। नक्तिमा
गति। नक्तिरेव मार्गस्ति द्वा रासे व्यं यद्बुं प्रनुचरणसरोजं तत्प्रकाशकः। अनेन मार्गेण प्रा
प्यते ज्ञायते च। यथा मार्गर्तुः मार्गद्वियोः प्रकाशकः मार्गप्रकाशः स तिलोकाः अद्भुत
स्वमनुनवंति। तत्रापि न केवलं अद्भुतस्य किञ्च अतिसरससुरनिसमीरणीना च नदम
लनवपध्वनरुगणेन समन्ततो रमणीयस्य निम्ननिम्नरसभावविवशविहितविविध
रतिकेतिकलसंसीकुलसंगरुचिरस्य दृश्यतयानेत्रोऽसवस्य रसालतयामधुरस्येता
दृशरसोद्बोधकस्य सरोवरोत्तमस्यापि। तथात्रापि श्रीमदाचार्यप्राकट्येन नक्तिमार्गप्रि
काशः। तद्वारासे व्यं यद्बुं प्रकाशः निरंतरं तमेवा निधया हृदये प्रकाशः तत्रापि न के

वलं किंच तादृशरसरूपस्य साक्षात्प्राप्तोः स्वरूपाच्च न वस्यापि एवमेतन्मागोक्तिप्रकार
 कनिष्ठया साक्षात्स्वरूपानंदेन यो न वेदिति नक्तिमागमियदि। यदा नक्तिमागिरूपमेव
 यद्वृत्तप्रकाशकः लोकमागो निन्नः अब्रुं निन्नां अब्रमागस्यैवाब्रुत्वनिरूपणेन नक्ति
 रूपचरणमेवाब्रुं सूचितां मागपि देन मागेयथाज्ञातः सत्त्वगमनेनेष्टं प्रापकस्तथेदमपि
 पुष्टिमागिरूपं साक्षात्प्राप्तमप्रापकमिति ज्ञापितं तस्यैव मार्तण्डः प्रकाशकः सच सक्
 तमागप्रकाशकः। अयं तु यत्र वस्यापि न गतिस्तत्प्रकाशकः अनेन श्रीमदाचार्येणैव
 सांनिध्येनैवांगीकृतं नक्तस्य हृदये तादृशरसरूपचरणारविदप्रकाशो नवतीति नाकः स
 च्यते। यदा नक्तिपदेन स्तुच्यते अब्रुपदेन यानियानित उपमेयान्यगानियानिवारसो

दे २१४

११

बोधकानि अथवा प्रभोः सर्वान्गानि रसो बोधकान्येवेति तानि सर्वाणि ज्ञेयानि तेनैतच्चा
 गदिराकोटिकंदर्पनावण्यस्य परममधुस्मिनि धानस्य संसर्गस्वरूपस्य प्रकाशो नवति
 तादृशस्नेहसत्त्वात् न्ययता सर्वत्र नवतिनेतरनावगंधोपीति स्वरचितो यथा तत्प्रकाशेना
 न्यप्रकाश इत्यपि । यथा च मार्तण्डे स्तापकस्तथात्र सर्वस्मिन् नावजुनितसाक्षात्स्वरूपसंबंधा
 नावतितापेन तापकः । किंच । यथा यथा मार्तण्डे प्रकाशस्तथा तथा तापाधिक्यं एवं यथा य
 था आचार्यत्रिय इस्तथा तथा तादृशनावात्मकस्तापोपि । तत्र यथा बुरसपातारो मधुपास्त
 था त्रैतादृशांगी । तृताः एतेन ये तादृशसर्वस्मिन् नावेन सर्वविषयान् सवासनां स्पृक्षा
 एतादृशचरणरविदंशं प्राप्ता यथा संज्येति ताः । तेषां साक्षात्स्वरूपसंपादनं श्रीछन्दा

धराश्रुताश्चादमिदिनान्येषां। तादृशस्तु स्वयमेवास्मत्प्रचुरितितप्रसाश्चादस्तु स्वस्यैव
जातो नान्यस्येति स्यात्तन्नव एवोक्तशतिज्ञानं नवतीति भावः एवं उक्तमाधिकारिणस्तैः
प्राथमित्युक्तं ये सर्वथानधिकारिणस्तैः कथं प्राथ्यते तेषु तदनुयया संभवात्तत्राहुः। स्त्री
ति। तेषामप्युद्धारो ह्यमः समर्थः। अयं भावः। स्त्रीश्चादिषु सर्वकमनिधिरूपं निष्ठ
त्वं दोषं सचनकेनापि हरीकृष्णैः। आचार्यैस्तु स्वमंगलाकारेणैव सर्वदोषानिवर्ति
ताः यतः सर्वब्रह्मसंबंधकरणात् सकलसाधनैरप्यप्राथ्यसाक्षात्पुरुषोत्तमस्वरूपभज
नाधिकारिणो जाताः तेनैव तेषामुद्धारः। एवं प्रकारकोद्धारस्तिसामर्थ्याभावात्प्राथम्यमेव ना
न्येषामिति ज्ञापनाय ह्यमपदमुक्तं। किंच। येषां साधनरक्षणधर्मविधिनाधिकारस्तेषां सर्वा १२

धिकपरमफलरूपमाह्यातुहिमागश्य श्रीपुरुषोत्तमभजनाधिकारः स्वस्वी सन्निमात्रे
 लेखसंपादितः किमतो धिकमाचायणिं सामर्थ्यं वक्तव्यं किंच अत्रोद्धारपदेने दमपि
 ज्ञायते। यथा धकूपपतितस्य कस्यचित् रज्ज्वादि कमवलंबं बंदत्वा केन चिद्धारः क्रियते
 यालुना तथा एते सर्वधर्मानि धिकारित्वेन सज्जदोषेषु च संसारमण्डलं धकूपपतिनाः अतस्ते
 पांस्वस्वपाकराह परंपराज्जबलंबं बंदत्वा धारः सतश्चिन्तावः सूचिता एतेन यथा मण्डलं
 धकूपपतितस्य जीवनं कदाचित् कंनवतिय दिनवेत्रापि मृतकप्रायत्वं तथा न तिसृचिन्ता
 अत्र उक्तं एसा कृतकराह्या मृतमरुहृष्टिनिस्तेषां बाध्याभ्यंतरमस्ति नानां तदा तदात्म
 कमेव सर्वं देशादिकं नवतीत्यलौकिकसामर्थ्यमाचायणिं द्योतितां ननु आचार्यस्त्वेता

लौकिक

इहामि मथ्युक्ता एव पश्यन् प्रनुच्येन स्वीकरोती तदा कथं तत्राहुः। अंगीक्षत्यैव गोपीश
वध्ववीक्षतमानवः। अंगीक्षतौ समयादौ मण्डकारुणिको विभुः॥१०॥ अंगीकारमात्रेण
व गोपीशप्रेषीक्षतामानवायेन। अनेन प्रभोः परमप्रेमास्यदा एव जाता स्वीकारे किमु
क्तव्यं। किंच। अत्र गोपीशपदेन लीलारससंबलितनक्तसाहित्यकथनाधीनारसना
कजनितपरमप्रेमास्पदी चूताः। किंच। न केवलं प्रभोः किंतु तस्मादित्येन तासामपि पर
मप्रेमास्पदी चूताः। तेनास्मिन्मार्गस्वामित्येव गुरवश्चित्तच्छुपाव्यतिरेकेण नैतदस
माप्तिरिति तत्प्रेमास्पदत्वेन सर्वथा तदसमाप्तिर्न वितीतिसूचिता। अन्यथानादृशप्रियत
मासहितलीलायां प्रभोरन्यत्रप्रेमास्पदत्वमशक्यं न तत्प्रेमास्पदतयैव प्रभोरपिवध्व

नीलताशक्तिनावः। एतेन नीलास्वरूपाणां तासां प्रभोरपि चाचार्यस्वरूपाधीनत्वं सति
ततैव च यथाचायान्निरोधेन च तायां नीलायां मण्डलरसः प्रभोरुत्पद्यते तथा नान्यत्र
त्यपि स्मृतिं। अन्यथा न्यत्र प्रेमास्पदतैव न न वेदाचार्या अपि एवमनुरोधं न कुपि
ति नावः। एवं सति यदर्थं आचार्याः प्रभोस्तासां च नीलायां तादृशमनुरोधं कुपि प्रभुर
पिताश्च तदनुरोधेन तत्र प्रेमास्पदत्वं कुपि नादृशः श्रीमदस्मात्प्रभुव्यतिरेकेणान्यः कोपि
नास्त्येवेति स्वानुभव एव प्रभुणोक्त इति शब्दार्थसिंपद्यते एतेन केवलांगीकारमात्रेणैव
यत्रैतादृशं फलं नवति तत्रोद्धारस्तौ किमुवाच्यं। ननु सर्वेषामेतादृशमेव फलं नवति
किंवा तारतम्येन तत्राहुः। अंगीकृताविति। तस्यां सत्यां मया हि स्मृतिः। नत्करणे तारतम्यं

तत्करण एव सहित प्रमाणत्वेनैव कुरुत इत्यर्थः। तेनैकवारमेव सर्वे
भ्यः तादृशं फलं न ददाति क्रमेण दास्य ५

न किंचित् समदानेन तारतम्यं समदानं तु तत्र जावाचरूपमेव न वेदिति। अंगीकृतौ तारतम्यं न
न इति भात्रेणैव मानवान्न गतः प्रमास्यदानमवेयुर्भगवान्चातेषां। एवमित्येकं अंगीकृत
त्येवत्येवकारश्च व्यर्थः स्यात्तेनैतावन्मात्रमेव तारतम्यं फलं तु तदेवेति भावः। अथवा स
र्वेषु इदं प्रकारकां गीकृतौ मया दास्यति एव न तु निमित्तिद्वयमंगीकरोति स तु तन्मात्रे
णैव तद्विषयो न वति। परं तु सर्वत्र न तादृशं तीति सूचितं न वति। न तु एतादृशं फलं सर्वत्रैव
कथं दास्यति तत्राहुः। मया कारुण्यं कुरुति॥ सर्वेषां दुःखलेशगंधस्याप्यसंख्युत्वेन करुणा
सुक्तसत्कृतं ददाति। अयोग्यानामपि ब्रह्मादि उत्तमि फलदानेन मया करुणा वृत्तज्ञाप
नाय मया तदं करुणया सुक्तां न तु अयोग्येषां पिदाने किं सामर्थ्यं तत्राहुः। विनुरिति॥ स

वर्क^२णसमर्थः अयोगोऽपि योग्यतां संपाद्य दातुं समर्थः ननु जीवा अयोग्याः फलं तेषु
अदेयं तत्त्वेन प्रकारेण ददाति तत्राहुः ॥ अदेयदानदह्यमशोदास्वस्त्रिवान् प्राह्य
तानुह्यति व्याजमोहितासुरमानुषः ॥ ११ ॥ अदेयं सर्वधानकेनापि दातुं शक्यं स्वतंत्र
मित्यर्थः तद्दानदह्योतिचतुरः अयं नावः अत्रादेयफलं साक्षात् स्वरूपसंबंध
रूपतस्वरूपं तु मण्डपसन्निधनं तादृशस्य संबंधकरणं सवामिनावप्रपत्त्यैव न वेन्न त्व
त्यथेतीदृशपां योग्यतां तेषु संपाद्य तस्य स्वतंत्रस्यापि दानेति चतुरः तच्चात्र यं उच्यथा
नक्तस्य स्त्रेऽधिक्येनासक्त्या तत्तद्भावविशेषा उत्पद्यंते तथा स्वतंत्रस्यापि प्रभोस्त
स्मिन्नासक्त्या स्त्रेऽधिक्येन तसंगान्तिनापजनितभावविशेषा उत्पन्ना भावेयुस्त

यास्ततिरेव। इदं तु मरुदत्तौ किक सामर्थ्यमाचायणां द्योतिता एतत्तथापनाथमेव दत्त
पदमुक्तं। एवं सत्येतादृशचातुर्यमन्येषां नास्तीति दानमप्यशक्यं तेषामित्युक्तं। यदा। अत्र
यदाने अतिचतुरः प्रवीणः सावधानः प्रमादरहितः यथा कश्चित्स्वांतश्छात्रिणी वीसाव
धानतयारहति अन्यसर्वदेहाति तथा यस्वोपयुक्तं रस्यं फलं तदहति अन्यसर्वदे
हानि इति नावः। तद्विद्वान्यैरदेयं तन्न न विष्यतीति न वाच्यं। यत एतत्फलमाचायणा
मेव नान्येषां न हि कस्यचिद्वास्त्वमपि धनमिदं एकेनापि दातुं शक्यं। एतेन स्वोपयुक्तं
रस्यत्वेन स्थापयत्येव अन्यदेहातीत्युक्तं न वति। अत्रेपि ह्यप्येतत्कथाप्रदः निरुप
रुदयः पुष्टिनीत्वा कर्त्तरिः प्रियः सर्वज्ञातजीनः अनिमोहन इत्यादिभिस्तथैव वक्तुं १५

नि। ननु एवं चेत्कस्मैचिदपितत्फलं प्रयच्छति वा न वा तत्राहुः। म। शोदारेति। कदाचिच्चेदा
उमिच्छेत्तदादातृत्वं फलनाकोच्छासर्वपात्रापात्रविवेकेनदानंतदादित्येनदानमौदायंति
त्रापिस्वसर्वस्वनिधिदानंमशोदायंएवमशोदायंस्वमनसिष्ठत्वातादृशपरमप्रेमास्पदा
यतमवस्वनिधिदानं करोतीतिपरमउत्तमत्वंतत्फलस्यसूचितंएतादृशस्तुअस्मात्प्रभु
स्वतेन्यएवतादृशंफलंदत्तमितिस्वाभुचूतत्वेनमशोदारेत्युक्तं। नत्वेवंसत्याचार्याणि
मप्यलौकिकस्वरूपत्वेनलौकिकेषुप्राकट्येनतत्साधरणानुकरणंनघटततत्राहुः। प्राह
तति। इदंउच्चासुरमोक्षार्थंअनुकरणव्याजमात्रमेवस्वरूपंउतादृशानौकिकमेव। किंच
अनुकरणपिदेवानांतत्रापिविशेषतःचक्षानांतादृशमेवाभुचूतंनवतितैस्तथैवदृश्य

तेन प्रोक्ते च तेनासुराणां सर्वदा मोह एव मोहस्तु तमोरूपमेव तेन तेषां तत्र न प्रकाशः देवानां
 च यथा ह्यपातिशयस्तथा तत्स्वरूपज्ञानात् ननु भवत्येति नक्तानां प्रकाश एवेति सूचि-
 तां न च चायस्वरूपे धंकारनिवृत्तिर्यवकिप्रकाशको धर्मः कथं निरूप्यते तत्राहुः। वै-
 श्वानरो वध्वनाख्यः स हृषोडितस्तस्मात्। जनशिक्षास्तस्मै तल्लभस्तस्मिन्। खिलेष्टदः
 ॥१२॥ वैश्वानरत्वेन साक्षात्सुरुषोत्तमसुखारविदाधिष्ठातृत्वं लौकिकाग्निरूपो निरूपि-
 तः। तेनांधकारनिवृत्तिर्यवकिप्रकाशकत्वं कथं धरते न धर्मिः प्रकटित एवंप्रकाश-
 यति अन्यं नेति तत्राहुः। वध्वनाख्य इति। सर्वेषां नक्तानां प्रियरूपः एवं सति नक्तानां प्रि-
 यरूपत्वे स्वज्ञानप्रकाशनमेव हेतुः। नो चेत्तदा नावेन यदि न वेत्तदासुराणामपि प्रियरूपः १६

धर्मत्वं निरूपितं। ननु तर्ह्यसुतेषु मोहांधकारस्थापकत्वं
 देवेषु तदभावपूर्वकज्ञानप्रकाशकत्वं

नवेत्तदनावात्तदेव इति प्रियरूपत्वेतत्तज्ज्ञानप्रकाशसुनक्ताधारप्रियत्वञ्जकारवा यथाय
थानक्ताधारप्रियत्वं तथा तथा तत्स्वरूपज्ञानप्रकाशस्तथा तथैव च नक्तानां प्रियरूपाश्च
पिनवान्ति नो केपियो ह्यस्य प्रियरूपः स तस्य प्रियत्वव्यतिरेकेण न नवति । तेन नक्तानां स
प्रियत्वाधिक्येनैव प्रियरूपत्वमाचार्याणि संपन्ना । यथा यथानक्ते स्तेऽतिशयस्तथा तथा च
चायं अपि स्वस्मिन् प्रियरूपत्वमंगीकुर्वन्तीति नक्तानां स्तेऽनैव प्रकाशः तेषां तु तदनावात्त
नवतीति तावः एवमासुरेषु ग्रन्थकारे स्थापनेन नक्तैः प्रकाशकत्वेनाचार्याणि माछा
दितामिरूपत्वं सिद्धं । तेन यथानस्मिन्नमग्निं ज्ञात्वा चेदिधनेन संधुच्छरणं सत्त्वा प्रकट
यतितदा प्रकाशो नवेत्तदज्ञानेनैव प्रकाश एव इति नौकिकाग्निरिति । अयं त्वनौकिको

प्रिः सर्वतत्वेन ज्ञातश्चेन्नदानौ किकस्तेऽरूपे धनेनालौकिकप्रकाशरूपो भवति। तत्रा
 पिवाद्यान्यंतरप्रकाशरूपस्तत्राप्यदृश्यवान्येत्याद्यलौकिकत्वमुक्तं। तेन पार्श्वस्थित
 विपि-आसुराणामादौ ज्ञानमेव नास्तीकदाचिदेतेमहापुरुषाऽतिसाधारणज्ञानेपि
 स्तेऽंविना न तेषां प्रकाशः किञ्चमोऽखेति सर्वमिव दातं। ननु एवं सर्वोक्तिप्रकारेण तत्त्वानां
 प्रकाशको न वत्तुपस्तेषां स्तेऽन्यत्वं दशायां तत्तेऽपि न्यूनमेव न विष्यति यथे धनेन
 तन्निप्रकाशस्तथेति शङ्कानिरासायाः। सऽप्यति सदानंदस्वरूपः तेन स्वयमभिज्ञाद्य
 कस्तेऽरूपत्वेन सर्वदा स्वतः प्रकाशात्मकः न केनचित्साधनेन इंधनेन परंतस्य तस्य प्र
 काशको न वंति नावः। ननु स्वयं यदि स्वतः प्रकाशात्मकः सच्चिदानंदरूपस्तदानौकि ७

केषु उद्देश्ये कथं प्रकटस्तत्रा ऊः स्तिष्ठदिति साधनां स्वीयानामर्थे प्रकटः अन्यथा तोपि
 सुरसंगता उद्घा एव न वेपु रिति ननु तेषां स्तिं केन प्रकारेण करोति तत्रा ऊः जनेति निज
 जनानां शिष्टार्थं स्ति न क्तिं करोति स्वयं करणेन स्वमाग्निरजन प्रकारः स्वज्ञापित एव
 ज्ञातो न वति नान्यथेत्युक्तं अनेनान्येषामज्ञानमप्युक्तमेव एतत्तद्विशिष्टप्रकारेण सा
 क्षात्फलरूपश्रीक्षलनजननेन तादृशस्ते ज्ञाते अंतःसाक्षात्स्वरूपप्रकाशेन न क्तजना
 नां स्तिं इष्टं भवतीति नावः ननु तत्किमिष्टमित्यपेक्षयामा ऊः निखिलेति। यस्य यथा मना
 रथः यथा नावना तस्य तथैव निखिलमिष्टं ददाति एतेन पुष्टिफलरूपजननेन साक्षा
 त्सर्वबंधिनो मनोरथास्तत्र नावने देन दृश्य कूट्य कूट्ययं तेन क्तानां तान् सर्वान् ददाती

तिस्रचितं ननु अत्र ननु श्रीलल्लस्योक्तं फलदातृत्वमाचार्याणां उच्यते तत्कथमुपप
 द्यत इति चेन्न सत्यं परं वेतुष्टिमागस्याधिष्ठातृत्वमेतेषामेवास्ति एतत्फलनो गार्थं न
 गवतैव प्रकरितत्वात् अतएव तदधीनतयैव फलं न गवान् ददाति नान्यथेत्तद्वत्तमेव
 फलं प्राप्यते इत्येतेषामेव दातृत्वमायातमिति सुष्टुक्तं निखिनेष्टदशति ॥ किंचाश्वनी
 म्नि लल्लनक्तिलदित्युक्तत्वेकस्य चिद्विमुखस्याचार्यस्वरूपे तन्निबलशंकास्या
 सा एतन्नाम्नानि गल्लतानि नित्जनीयान्यस्तफलदातेतरे नवति किं वैकएव तेन
 तन्नाम्ना एकत्वमेव स्पूरीयतमिति सर्वमिनवद्यं ननु निखिनेष्टदत्वं कथं ज्ञायते तत्रा
 रुः सर्वतद्गणसंपन्नः श्रीलल्लज्ञानदो गुरुः स्वानंद उद्दिनं पद्मदत्तायत विनाचनः

३॥ सर्वनिष्ठान्यदेयदानादीनिमशैदायादीनिनानितानिप्रकरण्येवदृश्यं त्रैशक्ति
 त्ज्ञानं नवतीतिभावः। ननु एतस्वरूपज्ञानेन फलं प्राप्यते पञ्च फलज्ञानं विना तस्या
 स्वादेरसस्तादृशो न न वेत्तत्राहुः। श्रीलल्लुज्ञानदृशति। तादृशं फलं यादृशस्तस्य रसस्त
 ज्ञानं नवतीतिभावः। पिसुखे परिणामेन नवतित्राहुः। गुरु रिति। एतत्ज्ञाने एतएव
 एवो नान्ये सर्वज्ञानात्तेन सर्वदेवसुखरूपमित्युक्तं ननु सर्वभ्यो यथेष्टं स्वसर्वस्वसम
 स्तेष्टदानेन कदाचित्मनसि तापेन खेदोस्तानतावानवेत्तत्राहुः। स्वानंद उं दीनशक्ति
 सर्वदा तेनैव प्रणित्यर्थः। प्रणत्वेनैव खेदाघनाकः संचितः। यद्वा। स्वानंदेन सुतरामानं
 देन उं हितः बाधान्तरप्रणः। द्विगुणीभूत इत्यर्थः। एतेन सर्वं सिद्धत्वेन सदानंदस्वरूप

त्वं स एव चोक्तमेव पश्चात्तादृशमन्ते स्वसर्वस्वरूपदाने सते स्वसत्त्वेन परमप्रस-
 न्ततया तत्र श्रीमत्प्रभावपरिस्फुरानं कुर्वतिसति त्रिभारसानुभवजनितानिर्वचनी-
 यनवीनानंदनरेणाकिञ्चिद्विलक्षणप्यतिरूपशितिकुतस्तरां खेदादिसंभावनाप्रलु-
 ताधिकं तत्रात्र प्रविष्टमिति अतएतत्तद्वापनार्थमिव उपसर्गस्तु द्विपदं चोक्तं ननु क-
 थं ज्ञायते तेन स एव स्ति तत्राहुः पश्चेति पश्चद्वत्तवदायते विशिष्टलोचने इहियस्य लो-
 चने विशेषस्तद्वत्त्वोक्तानंदधर्मविशिष्टत्वमेवेयमप्यंतर्हसि सथापितादृशानी नारसानु-
 भवतीदृशतत्तद्भावसाकृत्तरससंवातिनादृष्टिर्विलेपादिना तदीह रसः प्रकट एव
 श्यते अतएव पश्चदृष्टांत उक्तः यथा पश्चेत्तरसत्त्वानुरागादिना पदार्थकत्वाप्यायकत्व-

मह्यस्तथैतद्विनोचनयोरपि ते धर्माः प्रकटाख्यथा ते तस्य मरुतास्तथा एतयोः
पितृतेनैतादृशस्वरूपत्वमेव तयोः सर्वदीनान्यथा कदाचिदपि शिष्टा पितॄन्नुपेत
द्विनोचनयोस्तैपन्माक्तधर्माः संतीति कथं ज्ञायते तत्राहुः। ह्यपादृशृष्टिसंहृष्टदा
सदासी प्रियः पतिः। रोषदृशपातसंछुष्ट भक्तद्विद्वन्भक्तसेवितः॥१४॥ अपादृष्टीनां वृ
ष्टयः अनवरतरसारां प्रकृता ह्यविच्छेपास्तैः सम्यक्कृष्टाः तादृशस्वरूपस्मात्तु न
वज्रनितबाह्याभ्यन्तरपरमानंदरमण्यदितासादास्यश्च तासां प्रियः अत्यंतं प्रिय
रूपः एतेनैतदसहस्रत्विष्टदृशानामेव नान्येषां शिष्टिस्त्विति। किंच। यथा सर्वं प्रीति
जनितसंतापतत्रावषणिमाशामात्रजीवनाः पश्चात्तद्व्यापदृष्टिरूपा गृह्यत इति निम

कृतः साक्षात्संबंधेन निवर्त्तिता पाः बाध्यान्तरशीतलीक्षिताः परमानन्दभरण
 सर्वोद्भवाप्यायितानवन्तीति इदमेव सम्यक्कृत्स्नं सर्वमपि सर्वदा तत्तत्तत्पाददृष्ट्या
 दृष्ट्युक्ता एव परस्मै तदान सम्यक्कृत्स्नं तात्मा कृत्वा तत्तत्तत्तत्संबंधेऽनेन सम्यक्कृत्
 प्रयुक्तानवन्तीत्वं सति दासीनां प्रियत्वं ति प्रियोपसाधरणः तात्र ये तेषां प्रिया
 नवन्तीत्युक्तिमेव यतस्तत्संबंधेन प्रनोरपि सुखाध्यायिका जाता इति नावः न
 नु दासीनां प्रियत्वेन लोकदृष्ट्या प्रजुल्वेशीनत्वमायातीति चेत्तत्राहुः । पत्तिरिति
 शरणगतपरिपालनकः तत्राप्ययमलौकिकः एतेन ये संसाराद्गीताः अशरणशर
 णमेनं शरणं प्राप्तास्तान् दासत्वेनांगीक्षत्यरह्यतियतः शरणगतपालनशीलः स

वद्वैयं एतेन प्रजुल्वेन काचिदीनताप्रत्युताधिकं तत्रात्र प्रविष्टमिति न्यायेन प्रजुल्वेन
नास एव प्रजुः यो दीनमशरणं क्षपया प्रियं क्षत्वा स्तुतिं ननु येन नयमुचितं ते चेद
निनस्तदा कथमेतेराहं संमथं स्तित्रा ऊः रोषेति। एतेन नक्तद्वेष्टारस्तु कदाहमात्रेण
वसम्य कुलुष्टा जाताः सम्यग्दाहेन न स्मीति नृता एव ननु एतादृशे क्रोधे समुत्पन्ने तस्य
शान्तिः कथं नवति तत्रा ऊः नक्तसेवित इति। नक्तैः निरंतरं सेवितः एतेन नक्तद्वेष्टारिदृष्टे
क्रोधः तेन तस्य तद्वैनाशे सति नक्तद्वेष्टेशान्तिः तत्सुत्यादिना वा ननु कदाचिन्नक्तैश्च
पि क्रोधेन नवति तत्रा ऊः। सुखसेवोऽगाराधोऽनर्त्ता द्विसरोरुः। उग्रप्रतापो वा कसी
धुर्रिताशेषसेवकः॥१५॥ सुखसेवः सर्वदा सुखरूप एव सेवोऽस्ति ननु कदाचित्क

रूपोपि नक्तानां अन्यथा क्रोधस्य उः खदत्वेन सुखसेव्यत्वं न स्यात् एतेनायं उत सुखदा
नार्थमिव प्रकटः नक्ता अपि निरंतरमेव सेवया तत्स्वरूपानंदरसरूपा एव तिष्ठन्तीति स्म
चिंतां तेन यथा उत्तमसंबंधेनाग्निशांतिस्तथैतादृशानक्तसंबंधेन क्रोधमग्निशांतिमुक्तैव
तिसुष्ठुक्तं नाम दयं ननु तद्विभक्तद्विउतिरिक्ताः सर्वे न्येकथं न सेवन्ते तत्राहुः उराराध्यः
सर्वेषामित्यर्थः अन्येष्टपासनादिरूपाराधनया तत्तद्देवतान् जर्जर्मनसा कुर्वन्तीति सेव
धर्मस्य योगिनामप्यगम्यत्वात्तत्प्राथम्यफलस्याप्यज्ञानात्तेषां तादृशाराधनेन उः प्राप्य एव
तिज्ञापितं। यद्वा उः स्वेनाराध्यः नक्तानामपि सेवा प्रवीणानामपि मद्वा उः स्वेनाराधयि
तुं साधयितुं स्ववशं कर्तुं सिद्धिरूपं वा कर्तुं योग्यः कुतस्तदा अज्ञातसेवामागंधनामपि २१

प्राप्तेव्यत्वसंताविना। परं ~~कथनेनप्रभोरपिच्छि~~ मरुपुरुषज्ञानेनकदाचिदृशनिनम
 तीहीव्यवहारः संनवतीतिकथनेनस्त्वितंननुष्वंसुखसेव्यत्वमुक्तं पञ्चद्विःखेनसाध्य
 त्वमुक्तंअतः भक्तेषुदुःखं कर्मत्वमायातीतिचेत्तत्राहुः इत्यनिति। इत्यनितिः दुःखेनजन्यः
 तानोययोः एतादृशेद्विसरोरुद्वेयस्या। अद्विसरोरुद्वयोः दुःखेनजन्यत्वोक्त्यासरोरु
 पदेनरसरूपत्वोक्त्यातदुःखं सर्वमिनावज्जनिततापरूपमलौकिकमितिज्ञापितंन
 वतितेनफलोपयोगित्वात्तत्सुखरूपमेवनलौकिकदुःखरूपं एतेनप्रभोरपिअलिष्ट
 कर्मविंसंपन्नंएवंसतितदुःखेनचरणारविंदयोः साक्षात्संबंधेनहृदयेस्थापनेनतन्नि
 वृत्तिर्नवीतीतिनिगूढार्थः ननुतत्तापदुःखनिवृत्त्यथमन्यानिशीतानान्युपायरूपौष

भनित्यत्काचरणस्त्वापनं किमर्थं क्रियते। नद्येतावत्पर्यन्तं तापनिवर्तकमौषधंचरण
स्त्वापनं श्रुतमिति तत्राहुः। उग्रप्रतापः उग्रः सकलशीतलवस्तुमात्रानयनोद्यः प्रह
ष्टः प्रत्युतैः प्रहृष्टः तापो यस्य न क्तेयस्तापः स आचार्यस्वरूपसोन्निध्यमदेवजातः स चा
न्यानयनोद्यः एतच्चरणसंबंधमदेव गच्छत्यन्यथानेति तादृशतापस्य स्वच्छतत्वादेव यदा
चरणसरोरुहंतं स्थापयते तदा चरणसरोरुहं मशरसन्निधनमिति तेन तापनिवृत्ति
रुचितैव। ननु एतादृशो उग्रप्रतापे सति कथमेतसन्निधौ सेवां कुर्वन्ति तत्राहुः। वागिति।
वचनामृतेन सस्तिः। एणिरुहताः अशेषसेवका येन एतेन श्रीमदाचार्यसोन्निध्यमसेव
कानां लीलासहितश्रीगोकुलजनजीवनप्राकट्ये सति तत्तापनिवृत्तिर्भवतीति सेवा

सात्रिधमात्रदत्तश्रीरुद्रप्रेमाविभुक्तिरः॥रासजीजेकता
त्ययःरुपयेतत्कथाप्रदः॥१७॥३

मपिकुर्वती तिसर्वमनवयंसीधुपदेनतदानंदरसमन्ताखसदातिष्ठंती तिस्रच्यते। ननु
तानिवचनामृतानिकीदृशानितत्राऊः श्रीनागवतपीशषसमुद्रमथनहमः। तस्मात्त
रासस्त्रीभावस्तिवियः॥१॥ अत्रहमइति पदेनमहमामर्थ्यं योतितं एवं उदेवा
सुरैर्मितित्वासर्ववतत्रापिमइताकष्टेनमथनं हतं अधुनाचार्यैकस्वरूपेणैव हत
मिति मइदलौकिकं सामर्थ्यं सूचितं एवं सतियथामथने बिंदवउच्छलंति तथैतन्मथ
नेकानिचिद्विडंरूपाणि वचनामृतान्युच्छलितानितत्रैकैव बिडंरूपेण वचनामृतेन
अशेषाः सेवकाः श्रुतिस्तत्रैकस्मिन्नेव मन्त्राज्ञाताः अतएव कुत्राप्युक्तमपि तरंगो ह्यसि
माह्येषु पंचाध्यायीरसाविषु पुनरुच्छानरदिनां बिदौ यत्र निमज्जनमिति तेन वचनामृत

स्वरूपमत्यलौकिकमुक्तं तेन यस्य विदोरेवं रूपत्वं तस्य सारभूतानां स्वरूपं किमुक्तं
 व्यमितिज्ञापितं ननु नक्तस्त्वेकैव बिडं नाम प्राः सताः परं तत्तच्छरत्तानि कीदृश
 निकुञ्चोपयुक्तानि तत्राहुः तस्मादेति तस्मात्तूतारासस्त्रीभावाः त एव रत्नरूपा
 स्तः स्वयं सति विप्रशोभातः तानि स्तनानि अन्या यो ग्यत्वा तस्मिन्नेव प्रमाधित
 नितेन तदत्रैव बाधान्यंतरशोभा विप्रस्योक्ता भवति नान्यैः एवं सति एतद्वन्न धार
 णे एतेषामेव योग्यतानान्येषामिति तादृशस्वरूपान्न भवन्तु साक्षात् श्रीमदस्मव
 प्रभूणामेव नान्येषामिति अत्र सान्निध्यमात्रपदस्याप्यंभावः तेनावास्तु स्वरूपसंब
 धितीत्यस्य संबन्धिताः स्वरूपं तु अनिवर्चनीया लौकिकपरमसुगंधमयं तत्रैकां स

सूचितं तेनैतद्वत्तत्तानिर्वचनीया तल्लौकिक
 परमशोभाया दृशमात्राधीनां स्वरूपमस्ति ३

सा निधमात्रे दत्तश्री रुध्रप्रेमाविमुक्तिरः ॥ रासजीवे कृतात्मयः रूपयेतत्कथा प्रदः ॥ १७१ ॥ ४

दि १

गतं बाहुल्यस्योत्पन्नसौरभमिति जुगुप्सुगंधं मधुधिस्यत्कदाचित्प्रादिना नि
रूपितं च तसंबंधिनीनां स्मृत्तानामपि स्वरूपं एतादृशमेव तद्भावाच्च पिनीना
स्वरूपं नृणां स्तादृशा एव एवं सत्याचार्याणां नादृशनावरूपत्वेन परमसुगंधमयत्वं
निरूपितं तेन भक्तानां सान्निध्यमात्रेण श्रीलक्ष्म्यप्रेमदानं उचितमेव यथा सुगंधप्र
स्य समीपे स्थितस्यान्यद्रवस्य तद्रूपत्वं यथा वामनयाचने निंबादीनामपि द्रव्यं तथा
तस्मान्निध्यमात्रेण तद्रूपात्मकत्वं न वतीति नावः परं उच्यते दत्तपदेनैतद्दत्तत्वेनै
व तस्मात्सुगंधं न वतीत्यलौकिकत्वं सूचितं ननु तेन प्रेम्णा किं न वेत्तत्राहुः **विमुक्तिरः** वि
शिष्टां सर्वाधिकां मुक्तिं ददाति अत्र विशिष्टकथनेन पुष्टिफलत्वं मुक्तेरायाति तथापि

फलदशा
यां ३

फलपदं विनायसुक्तिपदकथनस्यायं नावतत्प्रेणाक्रमेण तादृशतापात्मकविगाढना
वेन तदात्मकतया देहप्राणं प्रियादीनां केवलं साक्षात्स्वरूपमात्रेण य एव मुक्तिः साध
नदशायां तादृशावेनालौकिकदेहप्राप्ते तदनंतरं फलात्मके साक्षात्पुष्टिरूपमगव
त्स्वरूपे कोटिकंदर्पनावर्ण्ये मधुस्मिनि धनदृष्टे प्रत्येकं तत्तदंगं पितृष्टं दृष्ट्वा नावात्त
रासक्त्या लीनास्तत्र तत्र प्रतिक्षणं जयं प्राप्ताः परमानंदराज नवकुर्वन्तीति मुक्तिपदतात्
पर्यं सूचितं नवतिननुपष्टिफलं तु फलप्रकरणीयं लीनारूपं एव मनुनवपिसाक्षात्तत्र
सिद्धं तत्राङ्गरासलीलेकतात्पर्यः तत्रैव मुख्यं तात्पर्यं यस्य तितद्दानार्थमिव तावत्स्यति
अयं नावः रासलीलाफलं तु सर्वमिमावप्रपत्तिसाध्यं सर्वं चेद्वं प्रकारकः सर्वमिमा

भावो न केन दातव्यं न वेत्त एतेन अलौकिकदेहसंपत्त्यनंतरं एवैतादृशो नावोपेक्षितस्त
प्राचुर्येणैव फलभोगार्थं फलानुभववत्तत्प्रसाज्जनवोभवतीति नावोपेक्षायते न चि
यं। तिस्रु फलदशायां न साधनदशायां साधनदशायां एतेषां तत्प्रैमदानेऽपि एतादृशो
भावः कथं नवति तत्राहुः सपयेति तत्प्रैमदानानंतरं चेत्तत्प्रयत्नद्वारा सलीलास्था
नां कथां दद्यात्तदाने प्रकर्षेण स्वीयेषु लीला नक्तानां नावदानमेव करोतीति नावः एवं स
ति सान्निध्यमात्रेण श्रीक्ष्णु प्रेम नवति तेन सलीला प्रवणान्न जावोदयः ततो विकल
त्वात् स्वाच्छादिरूपतः प्रसाज्जनवः तततादृशसर्वात्मिनावे जाते लीलोपयोगि देहप्राप्तिरे
वं साधनदशोक्ता ततः फलदशायां सर्वोक्तिरीत्यारसदानं करोतीति निश्चयः। किं।

सपथाप्रकर्षेण दानमुक्ततेन श्रीमदाचार्याः स्वयंचेसात्तादेतद्दानं कुर्वन्ति तदा तज्ञावो न
 वेन्नान्यथा ॥ अन्यथा तु तत्प्रेमणा मुक्तिरेव सर्वेषां भितिना वः ननु कथा दानानंतरं एतज्ञा
 वसत्यपि कदाचिदितरसंगेन तज्ञावो गच्छेत्तत्राहुः विरुदु नवैकार्यसर्वत्यागोपदेश
 कः नक्त्याचारोपदेशाच्च कर्मणि प्रवृत्तिः ॥ १२ ॥ स्वीयानामेतज्ञावेन यथा विरुदु न
 वो न वेत्तदर्थमेव सर्वत्यागोपदेशः कर्त्तते नंतरसंगात्तावेनोत्तरोत्तरतज्ञावतरंगात्
 छान्तिता नवेयुरिति विरुदु नवोपि नवैः सच चक्षुरागः प्रथममित्यवस्था प्रकारेण वि
 कृतत्वास्वास्त्वादि रूपो नवति ननु परित्यागानंतरं यथा सन्यासिना स्वाश्रमे स्थित्वा
 तदुक्ताचरणं क्रियते तथैवानेनापि कर्त्तव्यं किंवा न्यदिति चेत्तत्राहुः नक्त्या नक्त्या २५

ह्यस्यैवाभावादिरूपो नवति ॥

सापरा नुराक राश्वर इति भक्तिः सत्तत्ता तस्य विरहः स्वमाहुः सचेति ॥ का माहो
 व्यस्यते वाक्यात्का मोदिदं ॥ १२ ॥ ह्यस्यैवाभावादिरूपो नवति ॥ १२ ॥
 त्वागत्ता नमैः कदा च तेन पुनरुत्तत्त्वमिति चेत्तत्राहुः बद्धरागो बद्धा प्रकाशेण भिन्न
 कः ॥ ३

३२
 ३५ प्रश्न
 ॥ १२

नात्र स्नेहस्तसंबोधिश्चाचरणं तडपदेष्टा एतेन तत्परित्यागानंतरं यथासंस्नेहः पुष्टो
 न वेत्तदेव कर्तव्यं नान्यदाश्रयं माद्विकं मुख्यतया आश्रमांगीकारस्तु स्वीयवर्तिनित्यर्थ
 मेवेत्येतसर्वं यथा तथा सन्यासनिर्णये निरूपितमिति सर्वमनवद्यं ननु सर्वश्रमश्रेष्ठे
 सन्यासेऽस्तेऽपि यत्र तदाश्रमधर्मचरणगोणं तदा तत्रापि यन्त्याज्यं तत्कर्मध्याचरणं तत्रा
 यशो न भविष्यत्येवोति वेदोक्तानां चरणे मार्गेऽप्रामाण्यशंका न वेत्त तत्राहुः कर्मणि
 अन्येषां कर्तृत्वेकः संदेहः यः प्रवक्तव्यः सोऽपि स्वयं तत्त्वैव प्रवक्तव्येति अन्यथा विध्यज्ञा
 नात् स्वयं कथं प्रवृत्तानवेयुः एतेन वेदोक्तकर्मकर्तृत्वेनाप्रामाणिकत्वं निरस्तं तद्विकर्म
 कर्तृणामग्निष्टोमेनेति श्रुत्वा तत्स्वगादिफलमेव नवति यथा तथा नक्तानामपि

नविष्यति तत्राहुः यागादौ नक्तिमार्गकिसाधनत्वोपदेशकः। एणनिदः एणकामो
वाक्यतिबिबुधेश्वरः॥१॥ एतेन नक्त्येषु कर्मकरणे पदेशे नक्तिसाधनत्वेनैव न
स्वर्गादिफलसाधनत्वेनेति सूचितं यद्यपि कर्मणां साक्षात् नक्तिसाधनत्वमपि ना
स्ति तथापि कापद्येन लोकसंयत्तार्थं भगवदाशारूपत्वेन करणेन नक्तिसाधनत्वेनैव
तत्फलरुचितेति न स्वर्गादिफलं नक्त्यानां ननु श्रीमदाचार्याणां उपदेशकत्वं प्रव
क्तकित्वं चोक्तं कर्तृत्वं नोक्तं यद्युक्तं प्रवक्तृत्वेन तस्मिन्निष्ठो मेनेति सुत्युक्तत्वात् स्वर्गा
दिफलमेव नवति यथा मथानक्त्यानामपि नविष्यति तत्राहुः यागादौ नक्तिमार्ग
कसाधनत्वोपदेशकः। दपि गौणतया तत्त्वर्थतत्राहुः एणनिदः एणकामः अयं ना

वः कर्मकरणं नित्यं कामसकामभेदेन तद्विधमभवति तत्र नित्यं कामस्य कर्मणिः फलं चि
 त्तशुद्धिद्वारा ज्ञानप्राप्तिः कदाचित्तद्वारा मया हि न किंस्तयोः परमफलमहत्तरमायुज्यं
 तत्र गणितानंदमज्जनमेव न च एणनिंदरसानुभवः एते तु एणनिंदोः अतः कर्तृत्वं नो
 क्तं प्रयोजनानावात्सकामस्य फलं तु ह्यमेव एते त्वत्तौ किकरणकामाः तेन तस्य कर्तृ
 त्वमसंभावितमेव एतेनो न यथाप्यकर्तृत्वं सिद्धं यत्कुर्वन्ति तत्प्रवर्तकत्वेनैव नान्यथेति
 सर्वसुखं ननु न किंसाधनत्वेन ह्यतानामपि कर्मणां चित्तशुद्धिद्वारा ज्ञानवैराग्यमेव फ
 लं श्रूयते साक्षात् किंसाधनरूपत्वं कथमुच्यते तत्राहुः वाक्यनिःवाशपाशुतिस्तस्याः
 पतिः अत्रायं नावः कर्मादिकं यत्क्रियते तद्वदाज्ञया क्रियते सर्वत्र प्रमाणरूपत्वात्

तमेतद्वैत
 नुबचनेन
 श्रीमत्तमसि
 विदिषंती
 एष २

दानामपि न गवदाज्ञाप्रमाणं यतस्तदा ज्ञयैव तन्निश्चासरूपेणोत्पत्तिस्तेषां तेन
न गवदाज्ञाया अप्यास्य रूपत्वमुक्तं न वति एवं सत्याचार्याणामपि न गवदास्य रू
पत्वादाक्यतित्वेन ह्यतिनियंत्वेनै तदाज्ञया ह्यतस्य कर्मणिः भक्तिमाधनत्वं सि
द्धं न वति नान्यफलमाधनत्वमिति सूच्यते न च यागादौ तत्तदेव तोद्देशेनाहुतिर्ह
यतदुतितास्तत्रोक्तते फलदात्रोपिता एव संनवंतीति भक्तेर्न गवदत्र प्रज्ञैकसाध्य
त्वाद्देवादिमाध्यत्वानावात्तत्कर्मणिः फलं कथं भक्तिस्तत्राहुः विबुधेश्वरः सर्वेषां ते
षामपीश्वरः नियतेति न गवानैस्ववितृतिरूपत्वेन फलनो गं करोतीति स एव फल
दानेत्येतद्वितृत्तित्वेन ह्यतः कर्मणि न क्तिरैव सिध्यति नष्टयगदेवतात्वेनैति नावः अतः २१

एवोक्तं यत्तु विभूती न वितस्त्रसंपादय नः प्रभो इति युधिष्ठिरेण राज्ञा एतेनैतस्मिन्
 धि विभूतिज्ञानेन सत्तेनानन्यत्वं नंगप्रसंगोपीति भक्तिः फलतिष्ठेदेवतानिमानेन
 सत्तेन फलतीति स्पष्टमेवेति अत्राप्याचार्याणां पुरुषोत्तमास्यत्वेन विबुधेश्वरत्वमु
 क्तमिति तान्नियंत्वेन फलदात्वात् भक्तिरेव फलतीति भावः ननु नगवदाह्येव न
 क्ति साधत्वेनापि क्रियमाणकर्मनिर्जन्मांतरसदृशेष्टित्यादिवचनादनेकजन्मस
 द्भ्रान्तं तं भक्तिः सेव्यतीति कथं पुष्टिफलं नगवदंशीकारमात्रेणैव शीघ्रं नक्ते
 त्राहुः सल्लनामसदृशस्य वक्ता भक्तपरायणः भक्त्याचारोपदेशार्थं नानावा
 क्यतिरूपकः ॥ २० ॥ साक्षात् श्रीसल्लसदृशनाम्ना वक्ता एतेन फलरूपसाक्षा

तसदानंदस्वरूपस्य नामाभ्यामपि तत्पत्वात् तन्नामार्थरूपभगवत्स्वरूपानुसंधा-
नेन तत्र श्रवणपात्रात् स ह्ययं स्तुपणितः पणितं स्यात् शुक्लामृतमित्यु-
क्तत्वात् संसर्गश्रीनागवतोक्तफलरूपत्वेन शीघ्रमेव पुष्टिफलं भवतीति सूचितं एवं सति
कायानामेतन्नामश्रवणपात्रादिकमेव कर्तव्यं नान्यदिति फलितार्थः तथापि यत्तु
वर्तितत्कर्मकर्तव्यमिति भगवदाज्ञात्वेन तदाज्ञायाश्चरणात् स्वामिप्रोक्षणेन वे-
दितित्वात् किं वैदिकेषु कापद्यात्कर्मकरणं ननु स ह्यजधर्मत्वात् तत्रापि भगवदर्थ-
मेव तदुद्देशः ननु फलांतरे अन्यथानन्यनागवतश्रवणपठनेपि बहुकालवि-
बो न वेत् फलप्राप्तौ तत्र विषयव्यवस्थया तदर्थविगमेपि संत्रमो भवति अतएव २८

यान्मन्त्रं गप्रसंजः स्यात् यवाद्वादशां स्क्वा
त्यकसंस्तुतिश्रीभागवत २

यथाफलप्राप्तौ विलंबो न भवेत्तथा तत उद्धृत्य सारं नूतनां प्रावक्तव्यैः संक्षेपशुक्रा मृतमे
व पण्डितं न वेत्त एवं सति यत्र फलदाने श्रीभागवतश्रवणे पिकाल विलंबो स हि शुस्तत्र क
मादि अनितकाल विलंबो स हि शुत्वे किं वाच्यमिति नावः ननु नक्तार्थमि तावत्करणं
किं प्रयोजनकं तत्राहुः नक्तपरायणः तेषु तत्परः प्रपन्नश्वा यथा यथा नक्ताः प्रपन्नान
वन्ति तथा तथा एते पियथा मां प्रपद्यंत इति वचनाच्चेषु प्रपन्नास्तत्फलं दर्दतीति नावः
यदा नक्ता एव परं अयनं स्थानं यस्येति नित्यं नक्तांतःकरणे तिष्ठन्ति तेन तत्फलदाने
न स्वस्यापि फलभोगो भवेदिति शीघ्रमेव दानमित्यपि सूच्यते ननु एवं कर्मलक्षिता
त्पर्यमुक्ता शीघ्रं फलदान इत्युक्तः परं सर्वं नक्त्याचारोपदेशं तु मुक्तं उपदेशानं

ततस्तद्व्यानानावात्कथमाचरणं न वेत्तत्राहुः। नक्त्याचारोपदेशार्थेति। तदाचरणञ्च
नार्थं न वरत्त न न्निवर्द्धिद्यादिवाक्यानां निरूपकः एतेन तदुक्तप्रकारेण नक्त्याचरणं क
त्तव्यमिति सूचितं न चेत्तदुक्तप्रकारकस्तत्करणेनाप्येकं न वेत्तत्राहुः स्वार्थोऽङ्गिताखि
लप्राणप्रियस्तादृशवेष्टितः स्वदासार्थस्तताशेषसाधनः सर्वशक्तिध्वक् ॥२१॥ स्वार्थं
स्वसेवाार्थमिवोऽङ्गितं अखिलजयैः स्वार्थेव उऽङ्गिता अखिलायै रिति वा तप्राणादपि प्रि
या न वन्ति तेषां स्वयं वा प्रियो न वति अत्र प्राणप्रियत्वकथनस्याप्यमाशयो वगम्यते स
र्वं स्ववाक्येन सर्वात्मना न गवसेवादिकं कर्तव्यमित्याश्रयतत्करणेन सर्वस्यैव त्का सर्वा
त्मना प्रपन्नान वन्ति आचार्याणां नक्त्येतावत्तत्तत्तु फलसंबन्धमर्थफलसंबन्धो

मतिप्रनोपिमिश्रं सज्जन्ति संतोषो नवतियेन प्रचु संतोषः स एतेषां प्रा
 णप्रियो नवतितत्रकः संदेह इति नावः किं स्वाज्ञाकरणेनापि सेवकः प्रियो नवतीत्यपि
 सूच्यते। ननु कथं ज्ञायते सर्वं ने क्यस्त्यक्तं तत्राहुः। तादृशवेष्टितः तादृशः स्वोक्तैरेव निरं
 तरं वेष्टितः निरंतरं निकरोस्ति तस्मिन् देवमवेत्यदा सर्वं त्यक्तं न वेदित्यर्थः ननु निरंतरमेत
 त्त्वाकरण एव तत्र तत्कालेकमादीनां करणावकाशो न दृश्यते तदा तदकरणजनि तदोष
 प्रसक्त्या तद्वक्त्रे अपि स दोषत्वप्रसंगेन साधनस्य उद्वेगत्वेन कथं तत्फलसिद्धिस्तत्राहुः
 स्वदासेति। स्वदासार्थं स्तानि प्रकरीयतानि अशेषानि साधनानि स्वमाश्रयानि
 येन एवं सति दासानां साधनानि सर्वोक्तानि न किञ्चन वरत्नमन्ति विद्मि विवेकधर्यै

अथाद्युक्तानितान्यवश्यं कर्तव्या नियतस्तदकरणे मा भद्रिपते दत्तः कमादीनां का
पद्येन कर्तव्यत्वादकरणेऽपि न दोष इति त्वत्तु ह्मणानवसरः। यद्वा अत्र तत्तपदेन
वंप्रतिनातियस्त्वमागश्यान्यपि जीवैशक्यानिमत्वा तदर्थं स्वयमेव तानि लोकेषु न
क्तानां शापनार्थं चितानि पुनः स्वस्मिन्नेव स्थापितानि नियतस्तानि तत्रैव दृश्यंते नान्य
त्रेति एवं सति ये एतदाश्रयाः केवलमाचार्यविश्वासेनाचार्यैः साधनानि रंतरं
तमेवापरास्तिष्ठन्ति तेषां स्वदासानां स्वबलेनैव शीघ्रं फलरूपमनक्ति सिद्धिं कुर्वं
ति न तेषां सर्वं साधनापेक्षां कुर्वन्तीति यदि चेत्कुर्वन्ति तदा स्वयमेव दत्त्वा फलं प्रय
च्छन्ति इति शापनायोक्तं स्वदासेति अथवा दासानां सर्वेषु मुख्येति न निश्चयात् ३०

यैवतेषांप्रवृत्तेस्तानिश्चनएवभवतीत्याचार्यस्वरूपसेवातन्निष्ठाविद्यासेनैवा
सर्वंभवतीतिसर्वंमुष्टमत्तःसेवात्ववश्यकार्यवोनयथाफलसंनवात्। एतेनस
मेवयैवतानिसिद्धानिभवन्तिनष्टयत्तयत्पिस्त्रक्तिंएवंसतियत्रस्वमागश्यफ
लप्राप्तावेवतसाधनानावान्नप्रतिबंधस्तत्रसेवापराणांकालेकर्मकरणेनकुत
स्तरांदोषसंभावनागंधइतिज्ञापितंपदिकदाचिद्विमुखिस्यशंकानवेदेवतदाम
त्मकुर्वतामित्यादिवचनैःसापिश्रीभवतीतिसर्वमिनवद्यंननुएवंसाधनानावेनापि
फलदानेकिंसामर्थ्यंतेत्राहुःसर्वशक्तिधृगिति। सर्वशक्तिनिःसृत्वासर्वकरणसमर्थः
एतेनसाधननैरेष्यंनक्तानांफलदानएवनकिञ्चसर्वकार्यमात्रेतद्विनैवसर्वंकुर्वेति

मथः एवं सति नक्तानां यदपेक्षितं तत्सर्वं स्विच्छयेव शीघ्रं कुर्वन्तीति भावः सूचितः यथा। य
था सर्वाः शक्तयः तथा प्रसादरूपाः पिशक्तिरस्ति तथा प्रगच्छते एतेन तच्छक्त्यैव तादृक
प्रचुरभावोदयेनैव फलं प्रयच्छन्तीति नान्यसाधनापेक्षेति ज्ञापितं तन्न यथा यथा भाव
प्राचुर्ये तथा तथा फलसांमुख्यमिति भावः सूचितः ननु भक्तार्थेन स्वमागुरियं सर्वं
प्रकटितं तत्सर्वं स्वप्राड्भवि समये प्रमेयबलेनैव सर्वेषां ज्ञापितं प्राड्भवि समये स्व
व्यतिरेकादन्यत्र सामस्येन सर्वज्ञानाभावादप्येकं ज्ञास्यंति तत्राहुः ॥ नुविनक्ति
चारैकैकते स्वान्वयपक्षपिना। स्ववंशे स्थापितशेषस्वमाश्रित्यः स्मयापहः ॥ २२ ॥
नुविनक्तेषु यथाप्रेपिनक्ति प्रचारे न वेत्तदर्थमिवान्वयकर्ता। अत्र स्वान्वयपदेनैव

प्रतिनातिस्वमांग्रियं संघण्डानं स्वयतिरेकेन न वेदेव न क्ताना सुधारसु एतत्तज्ज्ञाने
न सर्वथा कत्तव्य एव सर्वदा न गवद्विप्रयुक्तत्वेन स्वस्थिति रप्यत्राशक्ये तस्मै वंचिवा
य न गवदनिप्रेतमपि कत्तव्यमिति न गवदनिप्रेतत्वात् स्वान्वयमेवाग्नि कुमारं स्वयं सा
क्षादग्निरूपेणैव प्रकटमकरोरिति स्वास्यं प्राड्वर्तित्वं करोति हर्षमुक्तत्वादत्र च तद
ग्निरूपत्वद्योतकस्वयदोपादानादवगम्यते एतेनाग्नि कुमारोदन्यत्राग्निस्वरूपेणावि
नविकरणान्नावाच्चेतादृशरूपत्वमिति सूचितं नवति अयं त्वं जनिो मिरेव नवती
तितस्वरूप एव प्रकटः यथाचार्यस्वरूपं सर्वोक्तान् लोकिकधर्मसहितमेव मेवाग्नि
कुमारस्वरूपमिति ज्ञेयं किंवा अत्र पञ्चादविद्यमानदशायां अयः अनावशो विधिः

स्वा

न सः अन्वयः पुत्रः कथ्यते एतेन यथा चाथः सर्वेषां शुभावस्वरूपं स्तथैव सर्वेषां भक्ता
 नां शुभावस्वरूपं शिकुमारः स तु साक्षात् स्वयमेव प्रभुः अतः स्वानि प्रायेणैवोक्तं स्या
 न्वयश्चादिति। एवं सति सर्वेषां ज्ञानेन निःप्रत्यूहाफलसिद्धिः सिद्धानन्वयान्वयस्य करण
 मुक्तं तेनैव सत्त्वं न विध्यति तदभावेनाभिरूपत्वमिति कथ्यते तत्राहुः पिता पितृत्वेन पितुः
 पुत्र इति ज्ञापितं ननु पितुः पुत्रत्वेऽपि लोकजभयोः साम्यं न दृश्यते तत्राहुः स्ववंश इति स्व
 वंशे शिकुमार एव स्थापितं अशेषं स्वमाश्रित्य सर्वेर्त्तयेन तादृशः सः तेन तत्तुल्यत्वं सृष्टि
 तं ननु एवमशेषमाश्रित्य स्थापने सर्वेषां माश्रयं भवति तत्राहुः स्मयापदः ननु केन प्र
 कारेणाश्रयं हिरीकुर्वन्ति तत्राहुः॥ पतिव्रतापतिः पारलौकिकैश्चिदानन्दतः। निरुद्धः ३२

योनन्यनक्तेषुज्ञापिताशयः॥२३॥ अत्रपतिशब्देनसवैपतिःस्यादित्युक्तलक्षणधर्मसि
द्धिरेवपतिमन्यइतिस्मृत्येतेप्राचायस्मितादृशधर्मयुक्ताएवअतएतादृशेपत्योव्रत
अनन्यव्रतंतद्यतिरिक्तंअन्यकिमपिनास्तीतिव्रतंयस्याःसापतिव्रतातस्याःपतिःएत
नयाएवंअनन्यव्रतेनाचार्यस्वरूपेसवत्मिनाप्रपन्नातस्यास्तथारूपएवपतिःएवेति
धर्मसिद्धिपतित्वंतत्रप्रकटीकरोतितत्प्रकटनंअन्यभावेन्योरक्षणंस्वस्वरूपज्ञान
एवकैस्वस्मिन्सवत्मिनावकरणंचतेनसवत्तिमत्वंअनौकिकस्वरूपत्वमेवपतिव्रता
याःसिद्धंनवतीतिस्मृतिरेवंसतियत्रएवंअन्यसंबंधयुक्तायाअपिस्वपाणिसंबंध
मात्रेणैवतादृशभावेनयसवत्तिमत्वात्नौकिकत्वकरणंतत्त्वमाज्ञात्वापनेकिमा

अथमिति स्मया पदत्वमथेवं सम्यक् सिद्धमेवेति भावः ॥ ५ ॥ किंचापतिव्रतायाः सर्वेति
मत्वनिरूपणेन चेन्नस्यापि सर्वेति मत्वा तच्छेन्नतनारतम्यसंभावनापि नास्तीत्यपि
हापितं ननु पतिव्रतायाः एवमलौकिकत्वेपिविस्तृतौ किकत्वमेव दृश्यते तत्राहुः पा
रलौकिकैकिकान्नतत्ता यद्यपि आचार्यव्यतिस्तिं पतिव्रतायाः पारलौकिकं वा किम
पि वांछितं नास्तीति तथापि स्वमागश्यं पारलौकिकं भगवत्संबंधरूपं ऐहिकं तत्फलरूपं
वाथं स्वान्वयादिरूपतस्तद्दानकन्तस्विमागं भगवत्सेवायाः आवश्यकत्वादिना यद्य
आचार्यव्यतिस्तिं अन्यन्नवांछितं तथापि भुवि भक्तिप्रचारैकैकतएवैतद्दानं तद्वत्तत्त्वं
सति एतादृशमैहिकमपि पारलौकिकमेवेति न लौकिकत्वगंधेपि अतएव न योरपि ३३

करूपत्वमेवेतिज्ञापनार्थमिवैकपदं दत्तं एवं चेदन्येऽपि सवामिनाऽनन्यव्रतेन सर्वथा प्रप
न्नास्तेषामपि उभयदानकर्तृतिस्त्वचितं न च न्येषां कदादास्यंतितत्राहुः निरुद्ध
मः इदं तु न ज्ञातुं शक्यते न ही घरेच्छा ज्ञेया भवति किं स्यात्पि ननु कस्यापि ज्ञातुं शक्या वा
नवेति तत्राहुः अनन्यभक्तेष्वित्येतादृशा अनन्यास्तेषु ज्ञापितं आशया येन ते
रपि स्वयं न ज्ञातः कित्वेन तज्ज्ञापित एव परं तु तादृशास्तेऽनभिख्येत्यसि कुमारैश्चेवाश
या ज्ञापितः नान्येष्विति ज्ञातं भवति ननु अनन्यभक्तानामपि बहुविधमार्गस्य भूत
त्वात्तत्र तत्र भ्रमरूपो मोहः कदाचित् तिष्ठेत्तदा सर्वं तिमलं न स्यात्तत्राहुः उपासना
दिमार्गातिमुग्धमोहनिवारकः भक्तिमार्गसिर्वमार्गवैलक्षण्यं च तृतिष्ठति ॥ २४ ॥

उपासनादिमार्गैरिति सुगन्धनामोऽस्य निवारकः एतद्यथा तथा न किं सो निरूपितमि
 तिसर्वमिव दातं एतेन स्वमार्गस्तु सर्वत्र हणति इति श्रुतिर्भवति ननु सर्वत्र हणत्वं
 कथं ज्ञायते तत्राहुः न किमिति स्वमार्गसिद्धिर्मात्रेणैव न हणत्वं ननु नवतः प्र
 त्यहं स्वयमेव करोति तदानीं प्रमाणं कुतो मृग्यं तद्वैलक्षण्यं ननु नवस्तु स्वमार्गसिद्धि
 नस्य मंत्रोपासनाविधिभिरस्पृष्टत्वेन तादृशस्यैव स्वसर्वस्वत्वकथनात्तत्फलस्य स
 र्वप्रियरसास्वाद्यत्वेन भोगकरणं एवं सत्येवं प्रकारकफला ननु नवस्य मंत्रोपासनावि
 धिभिरस्पृष्टत्वेन तादृशस्यैव स्वसर्वस्वत्वावनापि मिद्वैलक्षण्यं ननु तन्मार्गविधि
 नियामकत्वेन मयादिमार्गविधिभिरस्पृष्टत्वं फलस्य नवतु परस्तेन मार्गपिशरण ३४

मार्गः सर्वधर्मविधिर्हितः सर्वधर्मानित्युक्तोऽस्ति तत्र विधिर्हित्येन स्पृष्टो भविष्यति
तत्राहुः। अथ कुशरणमार्गोऽपि देहाश्रीलसुदाहविर्। प्रतिहणनिकुञ्जसुत्नीला
स्मसुप्रतिः॥२५॥ मया हि मार्गश्च शरणमार्गोऽस्ति नोयः शरणमार्गस्ति स्मान्मछरणं
गोष्ठं मन्त्रायं मत्परिहमित्युक्तं पुष्टिमागश्च शरणमार्गस्ति स्य न्यासादेशो धित्यादिनो
पदेशकर्त्तव्येनास्मिन्मार्गशरणमार्गोऽपि निन्न एवेति स्मृतितांतेन मया हि मार्गश्च श
रणेनायस्पृष्टत्वेनैव फलानुनवंकुर्वतीति प्रमाणं सर्वकैस्पृष्टीकृतं। ननु तस्मान्मछर
णमित्यादिना शरणमार्गस्ति न्न एव एतेषां पुनः निन्नत्वं निरूपणे कोऽत्र स्तत्राहुः।
सुल्लहादविर्। सदानंदफलरूपस्य शर्दाविदंति। अयमभिप्रायः श्रीलसुसुसाहा

फलरूपत्वेन नक्तानां साक्षात्फलं दातुमेव प्रकृतः तद्वक्ता चेदेवं शरणं प्राप्ता भवेयुः
 तदा तद्दानयोग्यता भवेन्नानाथा तद्दानेन स्वस्यापि तदसात्तु भवतः सिध्यति मेवा च तदर्थं
 याणिं प्राकट्यं तत्तं अतो यथा चायाः मया हि मागन्निन्नत्वेन स्वमागश्च शरणं न निरु-
 पयेयुस्तदेदानीं तत्तद्दापना नावादेतन्मागश्च शरणस्य तन्मागश्च शरणस्य च शरण-
 साम्येन नक्तानां मेकत्वज्ञानेन सुख्यतया सर्वाभिन्नावरूपाश्च मागश्च शरणप्रपत्ति-
 नवेदेव तदा तत्फलं नोग योग्यतापि न सिध्यति तेन न गवदा भिन्नमित मपि न वेदेतम-
 वं श्रीसत्त्वज्ञादं ज्ञात्वेन तद्विन्नत्वं निरूपणमिति नावः ननु कथं ज्ञायते एतद्विन्नत्वं निरु-
 पणेन तत्तद्ज्ञानेन तत्र प्रपन्नानां फलानुभवः सिध्यति तत्राहुः प्रविष्टानि कुंजं स्तेति ३५

तदर्धर

सर्वप्रभावे
नरूपेयस्याः
॥ विद्या त्वयं
विशेषा ॥ ४

एतेनयेनक्तालीनास्त्रास्तेऽदिङ्गागप्रपन्नाएवसिध्यन्तिनान्यदितिनावःसूचितःएवं
सतिआधुनिकाअपिएवंज्ञानेनचेसर्वथाप्रपन्नाभवंतिदत्तैकलानुनवएवसंश्रयि
नान्यदितिज्ञापितंनवतिननुतप्तसमुत्तरित्वंकथंज्ञायतेतत्राहुः॥तत्कथाहिमचित्त
स्तद्विस्मृतान्योव्रजप्रियःप्रियव्रजःस्थितिपुष्टिनीनाकर्त्तारिःप्रियः॥२६॥तद्धी
नाकथायामेवासमन्तात्तस्मिन्उत्तरिह्यधृतंस्थापितंचित्तयेनाएतेनान्यावयवाना
मन्यत्रव्यवशारेपिचित्तंउतत्रैवतिष्ठतिननुकदाचिदयन्यत्रगच्छतीतिनावःएवंसति
निरंतरंतत्कथाकथनेतप्तसस्वनावादेवप्रवक्तिनीनारसोवदिःप्रकरोनवत्येवेति
सर्वेषांस्तरित्वमपिज्ञातंनवतिननुनिरंतरंतत्कथाकथनेयन्यस्मरणेनकदाचिच्चित्त

विहोपादिकं न वेत्त तत्राहुः तद्विमुक्तान्यश्नति । तद्यतिरिक्तस्य स्मरणमेव नास्तिकुतो वि
 हेष संभावना एतेन जीवनमपि कथैवेत्यापि स्मृतिं अन्यथा जीवनसाधनस्यापि वि
 स्मरणेन तदनावा जीवनस्य सर्वथा बाधः संभवतीति तदनावा तत्कथा मृतमेव जीव
 नमिति ज्ञापितं नवति किंच विप्रयोग नीलास सखित्वे तत्तापतमानां एतत्कथा मृ
 तमेव जीवनं नवतीति नावः । ननु कथा शब्देन तद्धीना कथनं कथेति कथं न मेवोच्य
 ते एवं सर्वविस्मरणे सति तत्कथनं केन सञ्जयति तत्राहुः । व्रजं प्रियव्रजः व्रजस्थाः
 नीलासं बंधिनो नक्ताः प्रियाय स्य एतेन तेषामेतद्धीना संबंधित्वेन प्रियत्वेन तै
 सैव परस्परं तत्तदनुभूत नीलाकथनं नितपरमानंदरससत्त्वात् त्विष्वकं कथ ३६

निःप्रतियोगि
 नीलासं बंधनं

ननान्येन सहेति ज्ञापितं। तत्कथासंबंधित्वेन तेषां न विस्मरणमिति तद्य निश्चितानां स
वेषां विस्मरणमित्यपि सूचितं। ननु निरंतरं सहेतेः सहेत्यनंतत्रास्थित्यभावे कथं भवति
तत्राहुः। प्रियव्रजस्थितिरिति तेन निरंतरं कथनं संभवति ननु निरंतरं प्रजस्थितावेव वा
हुः तत्राहुः। पुष्टिनीलाकतपिष्टिनीलां रसादिनीलां साक्षात्संबंधं रूपांस्वरी
करोति। अत्र स्वस्य कर्तृत्वकथनेन स्वयमपि भगवानेतदधीन एव तद्धीनां करोति एता
न्यथेतदधीन एवानुभावयतीति भावः सूच्यते। तेन यथायथैतेषां रुचिस्तथाव
थैव करोतीति ज्ञापितं। तद्धीना ननु न वस्तु प्रजस्थित्येव न वेद्वज्ज एव तत्त्वादिति नि
रंतरं स्थितिरपि ननु भगवानेतदधीन एव तद्धीनां करोतीति कथं ज्ञायते तत्राहुः॥ १२॥

सुप्रतियोजि
१०५

प्रियः एकांतमेव प्रियं यस्य। अत्रायं नावः। स्वप्रेष्ठे मिलितोऽपि यथा यथा तत्तद्भावः।
निततत्तदभिलषितप्रकारानुभव एकांतेन वतितथांतरंगाया एकस्या अपि प्रियस्य
ख्याः समं न भवतीति रुस्येव तादृशी। नाकरणे तत्प्रकारकानि वचनीयपरम
सा अनुभवेन न गवानयेत दधीनो भवति तेन न गवतोऽपि रु एव प्रियं भवति। एवं स
खुभयोः परमरसानुभव कर्तृत्वेन रु एव प्रियं भवतीति नावः एतेनैतदधीनत्वं स्प
ष्टमेव ज्ञातं भवति। नन्वेते सर्वदा रुस्येव स्थित्वैतद्धत्रीनां कुर्वन्ती कदाचिन्नक्तानि
तद्धत्रीनां ज्ञानेन न वेत्तदा कथं सरयंति तत्राहुः। भक्तेष्वासरकः सवज्ञातनी नो मि
मोहनः। सवसिक्तो भक्तमात्रासक्तः पतिनपावनः॥ २॥ भक्तानां यद्यदभिलषितं ३१

तस्मै ह्येयंति। ननु यदि न केछां ह्येयंति तर्हि न क्तानां संशयं निना ज्ञानं ज्ञातमे
 वन विष्यति तत्राहुः। सर्वज्ञानं निना ज्ञानं त्रियद्यप्येते न क्तमनोरथ ह्येयार्थं केथयंति
 तथापि तेषां सर्वं निना ज्ञातान्न भवतीति सूच्यते। ननु कथितायामपि सत्यां ज्ञाता
 कथं न न वेत्तत्राहुः। अतिमोहनः कथने परममोहनरूपः अयं नावः। कस्य चिदस्य
 सवत्मिना प्रपन्नस्य तद्धीना ज्ञाने प्रचुरातिरिद्धाह पयायत किंचिद्हीना कथन
 रं न खत प्रसन्नरज्जनित परमानिर्वचनीयस्वरूपसौंदर्यदर्शनेनैव अतिमोहिता
 भवंति पश्चादीयन्मात्रं कथने तद्धीना रसास्त्रिभिर्दोषैर्मग्नान् भवंत्यतः संशयं निना
 ज्ञानं कस्यापि न भवति। यद्यप्येते मोहनं न कुर्वन्ति तथापि स्वरूपस्वभावाद्देवत

तु ४

किं कामदीयो
 यत्र बुद्धिर्नो ह
 शब्दे विभक्तं
 ने ॥ ३

नवतीति ननु एतावत्क्षणं सर्वेषां कथं न करोति तत्राहुः। सर्वसिक्तः सर्वेषु पुष्टिमा
 गश्यत्यतिस्निग्धुः प्रसक्त एव सर्वथा स्नेहज्जनिता सक्तिरस्ति एवेत्यतस्तानीषदपि
 न ज्ञाययंतीति भावः न चेवं यथा साधनं फलदाने किमप्यसाधरणत्वं न नवति तत्रा
 हुः। पतितपावनः। सर्वसाधनशून्यानां प्रत्युतानिषिद्धाचरणपतितानामपि पाव
 नैस्वकरुणादृष्ट्यैव तान्यावयंतीति एतादृशानामपि पावनत्वेनासाधरणत्वं संप
 न्नं नवतीति ज्ञापितं। ननु पतितानामपि पावनत्वे यदि साधरणमेव फलैर्दद्यात्
 हा साधरणत्वमेव नवतिना साधरणत्वं तत्राहुः। स्वयशोगानसंरुष्टहृदयां नो
 ऽविष्टरः। यशःपीड्य लज्जरीत्रावितान् परसः परः॥ २७॥ यहा स्वकरुणा रिसा प्रदु

३७

सूर्यकिरण
 दिव्यप्रकाश
 नमो भगवते
 ॥ ११९

द्यापतितान्स्त्रापयंतितदातेस्तानवंतिततः श्रीमदाचार्यस्वरूपं दृष्ट्वा मुत्वावा एतद्यशो
 गायंतितजानेन सम्यक्प्रकारेण हृष्टानि उद्घमिता नित्यानि हृदय रूपाणि अंनो ज्ञानानि ।
 अंनो ज रूपत्वेन हृदये भक्तिरससरसत्वं द्योतितां । तत्र तान्येव वा विष्ठरः । आमन उपवेशनं
 यस्या अंनो ज स्या सनत्व कथनेन तेषां हृदये ब्रह्मरूपो नृत्वा निरंतरं नावस्थिमुत्पाद
 यंतीति भावः सूचितः । एवं क्रमेण तद्भावोदयेनासाधारण फलमपि दर्शयति । तिसर्वमनव
 द्यां ननु कथं ज्ञायते नावा नृत्वा दयंति तत्राहुः । यश इति निरंतरं साक्षाद्भवसंबंधिना
 बोदयेत संबंधमभावज नितप्रचुरा न्तितापेन जीवनाशकत्वे संपन्ने तदेव स्वयशः श्री
 मद्भ्रीलामाश्रय रूपममृत रूपं जातं तदवलंबेनैव तज्जीवनस्थितिर्भवति तदा तत्स्वय

पुरुषो शान्ता
 नि तत्त्वमि
 ब्रह्म मा अस्मि
 एता भावजते
 करणतु ॥१॥

॥ १ ॥

त्रियोगे संयोगवर्तनं त्रेमेति पाठि ॥ १ ॥ अतः यशः योऽस्मिन्नेऽसा मानाधिकरण ॥ १ ॥

॥ यद्भुक्तोक्तं यद्भुक्तं चित्तुर्वर्गं चित्तरादः ॥ सत्प्रपञ्चस्त्रिगुणातिशयो
क्त्यवित्तरादः ॥ ३० ॥

शःपीशपलहरीनिःप्राविताःप्रवाहितानक्तानांअन्येसर्वेसायेनएतद्यातिरिक्तं
वैश्वतएवविस्मृतमित्यर्थः।प्रावितिपदेनअन्यरसगंधोपिनास्तितः।एवंसवन्मिनाप्र
पन्नतातन्नावोत्पादनेनैवैवतीतिस्मृतिं।ननुएतेषांसर्वेसप्रावकत्वंकथंनत्राहुः
॥परइतिरसरूपेषुसर्वेच्छिद्येयतः।ननुकथंज्ञायतेसर्वेच्छिद्यत्वंनत्राहुः।नीनामृ
तरसाप्रदिश्रुतास्त्रिंशदशरीरचतुर्गोवर्धनस्थित्युत्साहस्तद्धीनाप्रेमहरति॥२४॥
यथामहासमुद्रपरोयदावर्धतेतदासर्वेप्रावयित्वास्वरसेनैवसर्वमसंकरोतिपुनः
पुनःहरवृद्ध्यातत्राप्रताकदापिगच्छतितीयातत्रतादृशालीनामृतरसास्त्रिंशद
ध्यासर्वप्रावनेनाप्रदिश्रुताःसमस्ताःशरीरचतुःस्वकीयायेनाप्रापिदस्यवि ३७

रुक्ता एकानी नारसामृतेनाप्रैव तदैवान्यनी नारसेन पुनराप्रनिवन्ति। एवमने
 काः नीनाः तत्तद्नीनामृताद्विहरेण सर्वदा प्रैव तिष्ठन्तीति ज्ञापितं। यथा समुद्रस्यै
 कतरंगेणाप्रतायां विद्यमानायामेव द्वितीयस्तरं आयातितेन सर्वदैवाप्रतातत्र तथा
 त्रनीनामृतसमुद्ररूपं श्रीमहाचार्यस्वरूपं तत्र दमृतस्यै प्रवृद्धे कथनद्वारा तरंगाद्
 वतत्तद्नीनानामृतावो लुप्तं तित्तरंगे रूपे स्तैः पुनः पुनः सर्वदा प्रैव तिष्ठन्तीति नावः॥
 एवं सति सर्वोच्छिष्टत्वं सर्वस्मावकत्वं च स्पष्टीकृतं। ननु कदाचित् तद्नीनामृते सर्वेषां
 माप्रदिशकरणाप्रसस्य न्यूनतानवेत्यथा सर्वोपरमे समुद्रस्येति तत्राहुः। गोवर्धनी
 स्थितातीति। तस्यां तंयां चोन्माशे मानसो ह्वासो यस्येति न्यूनतानावः स्तुचिः। ननु त

विप्रयोग-नताभावः ९

५१

तस्त्वित्यामानसोद्धासतिकथं नानावस्तत्राहुः। तद्धीनाप्रेमसखिः। निरंतरं
तत्प्रेमसखिण्णिव। अयंभावः। यदाश्रीगोवर्धनोद्धरणं चतंतदा सर्वं वयं नित्यं शैल
निवासिन इति भगवत्तत श्रीगोवर्धनमशोभकजनितपरमानंदरसनरेणाप्रि
वनक्ताः पुनरिच्छतवपनिंतरं परमाश्चर्यरूपश्रीगोवर्धनोद्धरणेन केवलस्वकीयत्वं
राज्यदानेन सकलनक्तसमाजे एकत्रैव मिलिते पुनस्तत्तद्वक्तुनिष्ठस्ते न रज्जुनि
परमानिर्वचनीयरसाश्रुतास्त्रिष्टयौ ध्यासतरलीकृतस्वकयाह्माश्रुततरंगविनासै
रत्यंतमनिषिक्तत्वेनाद्भुतताः पुनः स्वस्वमनोरथसर्वकोटिकंदर्पनावण्याधिकमा
धुयसीमतत्तदंगस्पर्शप्रोष्ठनतादृशसोद्विगमितश्रीसुखावलोकनस्पर्शादिति ४०

लासुखजनितपरमरसामृतेनादृष्टताः पुनः श्रीमतिगिरौ यथास्थाने छते भगव
 तितादृक् स्नेहेनैवारादिकरणे जलादिकं वारायित्वा तत्यानेन परमानां दृता इत्येवं त
 ह्रीन्ना प्रेमहरणमिता यथा तथा चायणिमपि तह्रीन्ना मध्यपातित्वेनैव तादृश
 प्रकारकलीन्ना प्रेमहरित्वमुक्तं यदा अत्र हरति पदं इतः अत्ययां तं ज्ञेयं तदा त
 ह्रीन्ना पदेन गोवर्धनीयाः लीलाः छतास्ताः सर्वाणि वाच्यान्नुक्ते वलंगोवर्धनो धर
 णसामयिका एव। एवं सति तास्तारासादिपर्यन्ता लीलास्तासां प्रेमजनिताः हरा
 स्ते संज्ञाता यत्र तद्युक्ता इत्यर्थः संपन्नः एतेन यथा तरंगाः समुद्र एवोत्तिष्ठन्ति बहि
 निगत्सि सर्वत्रादृष्टत्वा पुनः समुद्र एव तिष्ठन्ति तथा चायणिं लीन्ना प्रेमहरसंज्ञा

तत्त्वकथनेन तदसमस्तारणाः कथनद्वारा बहिर्निःसृत्य स्वकीयानां प्रविष्ट्य पुनस्त
 त्रैव तिष्ठन्तीति सूच्यते तेनाचार्याणां नीतिना समुद्रत्वं निरूपितं भवति। यथा समुद्रत
 रंगयोरेक रूपता तथैतत्स्वरूपतज्ज्ञातस्मिन्भावयोरपीति सूचितं। तेनागाधत्वं मण
 त्वं सर्वदोषत्वं तिष्ठतीत्युक्तं। एवं सति न कदापि सन्श्रुता तत्रैव स्थित्या एतद्
 साधु नवो भवति नान्यत्रेत्यत एवाध्यासोऽपीति सर्वमिव दातं। किंच। एवं नीतिना मृत
 रसादिप्रकरणेनाचार्यैः स्वीयानां केवलं स्वीयताराज्यानिषेक एव दत्त इति नि
 गूढाशयोपि ज्ञापित इति भावः। एवं केवलं स्वीयत्वसंपादनायैव न्यागभंगं दत्त्वा
 शैलेन यागेरचितं शैलोऽस्मीति साक्षात् स्वयमेव उक्तवान्। तथा चार्याणां तदास्य रु

पत्नेनयज्ञनोक्तुत्वकथनात्स्वीयानामपित्संपादनार्थेन समपितिपदाथनिर्ना
गंस्वयंसाक्षादेवकरोतीतिज्ञाप्यतइतितत्त्वमपितेषांसंपद्यतइतिभावः। ननु जीव
समपितिनानांभोगं कथं कुर्वन्ति तत्राहुः। यश्च कर्त्तापिथासर्वत्याजयित्वातेषांकेवलस्व
त्वसंपादनायस्वयमेवशैलयागकर्त्तस्वियमेवभोक्ताज्ञातस्तथात्रआचायणिते
दास्यरूपत्वेनश्रीनंदादिषुइन्द्रयागनिवृत्तिस्वर्कशैलयागकरणार्थेनिगवडक्ताया
वाकूतद्रूपत्वाद्यागकर्त्तितिनामकथनाद्भक्तानांकेवलस्वीयत्वसंपादनायसर्वत्या
जयित्वाफलरूपसेवाकरणोपदेशेनैत्रस्वीयसंपादितपदाथनिंसमपणिप्रका
शेपिस्वयमेवोपदिष्टःतेनैतत्कर्तृत्वमतःस्वरुतत्वादेवसाक्षात्स्वयंभोक्तापिभ

वतितेऽक्तं प्रदातज्ञोपिकेश इतितुतनिऽक्तत इतितेन साधन इफलनयोरपि
 कयंज्ञापितं। एवंस्वीयानां सर्वप्रकारेण स्वीयत्वं संपाद्य पश्चाद्वात्रीनामृतरसेत्युक्त
 प्रकारकाप्रदिशरणेन तद्राज्यानिषेक एव तत इति भावः। एत सर्वे श्रीमदभिकुमा
 रेणैव प्रकटितमिति स्वातन्त्र्यवर्णोक्ता इति ज्ञायते। ननु सवत्सिना स्वीयत्वसंपादने
 सवत्यागस्य तत्वेन तेषु चतुर्वर्गदाने विशारदः अतिकोविदः समर्थ इत्यर्थः। पुष्टि
 माणस्य चतुर्वर्गस्तु पुष्टिमाणस्यैव सिंधुमथि रिरैव हि कामो जरे दृष्टि ह्येवमा
 हः तल्ल इति ध्रुवमिति। एतद्दानं तु केवलं स्वीयत्वेनैव भवति नान्यथेति तत्संपा
 द्येदं फलं दत्तमिति भावः। ननु कदाचित्तदद्यात्तत्राहुः। सत्यप्रतिज्ञः। य एवं प्रप

आस्तेषामेतरफलदाने सत्याप्रतिज्ञायस्य ननु कदाप्यसत्या एतेनावश्यं ददात्येवेति
सूचितं। यथा ब्रजवासिनां केवलस्वीयत्वं संपाद्य पुष्टिचतुर्वर्गदीनेन सत्यप्रतिज्ञत्वं
भगवतस्तथैतेषामपि तद्रूपत्वेन स्वीयान्प्रतिज्ञानार्थं सत्यप्रतिज्ञत्वमेवेति भावः न
चेवं प्रतिज्ञासत्यैवैति कथं ज्ञायते तत्राहुः त्रिगुणातीतः। प्राष्ठतगुणत्रयातीतः। अलौ
किकगुणगणः। अलौकिकं सर्वसत्यमेवेति सूक्ष्मं सत्यप्रतिज्ञइति ननु गुणातीतत्वं
कथं ज्ञायते तत्राहुः। नय विचारदः। नये त्रिगुणातीतालौकिके मागे विशारदः। वि
शिष्टाशारदा सरस्वतीयस्य एतेन यावाणी सुखान्निःसरतिसास्वमागश्रियनयकथन
रूपा अलौकिकानंदरूपैव निःसरति इति गुणातीतत्वमेव ज्ञापिपितं। ननु नयकथन

कोलेस्तत्राहुः। स्वकीर्तिर्विद्वन्निस्तत्त्वसूत्रनाथप्रवर्तकेः। मायावादाख्यत्रानिर्ब
लवादनिरूपकः॥३॥ अयंभावः। नयस्तु उन्मागमनप्रतिबन्धकः तेन स्वीयानां स्व
मागश्यनयोपदेशेनोन्मागमनाभावात्कलसंमुखमागप्रापणेन च शीघ्रं फलं न व
त्यतः स्वकीर्तिरपि तत्र वर्धते इत्युक्तं स्वकीर्तिर्विद्वन्निश्चितीति। ननु स्वमागश्यं सत्प्रमाणसं
मतं यद्दिनमेव न दाकीर्तिः कथं न विष्यति तत्राहुः। तत्वेति। तत्त्वसूत्राणितत्त्वरूपाणि सू
त्राणि व्याससहजानि तेषां नाथप्रदर्शकितेन स्वोक्तनये व्याससूत्राणि प्रमाणमुक्तं ते
न ससंमतमथुक्तं। ननु व्याससूत्राणां नाथ्यं शंकराचार्यादिभिः सतमेव भवन्निपि
पुनः सतंतत्रकोविशेषस्तत्राहुः॥ मायावादाख्येति। आख्यापदेन मायावादेतिना ४३

ती १

दो १

ममात्रस्यापि न स्मरते मया वाद एव निरूपितः एभिः सदृष्टिभ्यस्त्ययमेव विशेषः न च तं
विशेष्यस्य यां किं छापितं तत्राहुः । ब्रह्मवाद निरूपकः । सर्वब्रह्मैवेति सर्वस्यापि सत्यत्वं स्था
पितं । ननु सर्वस्य ब्रह्मात्मत्वं निरूपणेऽपि फलं कीदृशं निरूपितं तत्राहुः ॥ अप्राप्तता खिला
कल्पचूषितः स ह्यस्मितः । त्रिलोकी नृषणं भूमिभायं स ह्यसुंदरः ॥ ३२ ॥ अप्राप्तताः अ
लौकिकाः अखिलाः आकल्याः सकलशृंगारचितारमणीयवेषाभगवतः स्वरूपरूपास्तै
षितः अयं भावः तत्त्वस्त्वन्यथा भाष्यस्य चतुर्थधिस्ये स्वमाश्रित्य फलस्य साक्षाद्भगवत्स्वरू
पसंबंधस्य निरूपणान्न तत्र तत्त्वज्ञानारसभरणये येनावा उत्पद्यंते तत्तद्भावानां नृषणं नृष
णां स्यादपि व्यरोचतामित्युक्तत्वात्परमसुश्रुमारूपभगवद्भूतत्वेन तत्रापि यादृशसवित्ति

दो १

हणभावाः अनेकविधस्तादृशसर्विन्नहणसुषुमारूपत्वाद्भगवतोयनेकवेषत्वेन
च आचार्णितत्तद्भाव रूपत्वेन तत्तन्निरूपणेन च तदात्मकतायां तत्तद्भाव रूपभगवत्स्वस्य
पस्य तत्परसुषुमोद्भासेनाचार्यस्वरूपमपि सकलशृंगारमणीयः रसोद्दीपकः परमसा
धुर्यसीमा योनवीनवेषस्तेन नृषितं भवतीति तादृशस्वरूपस्य स्वस्यैवात्तु नृत्तत्वात्प्रनु
निरुक्तं अप्राप्ततेति ननु भवन्निनु नृत्तमित्युक्तमन्यैः कथं ज्ञायते तत्राहुः सद्भस्मितः
सद्भस्मिन्स्वाभाविकं तत्तद्भावेन सद्भस्मात्तच्चक्षितस्मितं यस्य तत्तद्भसानुभवेन तत्तद्भसभरजमि
तानंदद्वारेण तादृशपद्मदलनायतविलोचनेषु अधरेषु सर्वदा शम्यामृतं तिष्ठत्येव तेन स्वी
यां तरंगानां ज्ञातं भवतीति तावः। एवं सति सर्वदा व्यरोचनाधिकमित्युक्तविशिष्टशोभा ४४

इतरम तविलक्षण द्वात्मजनि
ता १

भविष्यदुक्तं तस्य ग्रन्थे श्रीरामचन्द्रादिसेवाजं कृतिः १

उक्तं नामैतदुपदेशजं दार्ढ्यं तैव ॥ मंदमध्यमानां तु एतत्तत्त्वं सौंदर्यं देहिनि वृत्तादाद्यैश्च प्रत्यक्षतः ॥

स्वमागरीत्यादिनीयत्वं धनं वाचा यो न भगवत्
ध्वजाविष्कारेणैव लोकां प्रपन्नानां भवति न एवाभिनीय
विरोधावाप्येव संपादकेषु भवति न एव

वशिन्नालं कृतिर्भवति प्रभोः सा च आचार्यस्तैवेति आचार्याणि मेव भगवद्गुणत्वमं
पन्नमिति भावः स्तथैव तादृशैश्च कानामपि तादृशरसात्मकप्रियमिह नेनांतः समा
स्ति । न तदंशसंगानंदरसजनितानवीनैव सुषुमासौ नायत्वस्तिसंपत्तिर्भवति सा
येतच्छतैवेत्याचार्याणि भक्तचूषणत्वमपि संपन्नं किंच । मिलितानंतरमुनयोऽस्मादप्य
सन्नरोन्मीलप्रतिहणनवनवानंदानुभवकरणस्य आचार्यदत्तत्वेन मन्यमानयोः
आचार्येषु तस्मोपकारकरणसमर्थत्वेन परमप्रेमनरेणत्वमस्मद्वयेनेत्रादिचूष
णमिति प्रेमास्पददृश्यवचनादित्नालनविलासेनाप्युनयोश्चूषणंतथैवाचार्याणामु
नयोऽस्मादृशलीला रसानुभवेन स्वच्छते प्रभुप्रसन्नताजनितानंदनरेण च तत्तद्धीना ४५

सौर्ये निजहृदतमिति पद्योक्तरीत्या

उष्टिमुक्तिस्वीकारापूर्वोपपद्यः २

रससंबन्धितस्वरूपद्वयस्यैव बाह्याभ्यन्तरस्फुट्यकिवलतदात्मतया तदात्मनित
नीवीनलौकिकसुषुमया सर्वविन्नक्षणात्वात् स्वस्यापि नृषणं। एवं त्रिलोक्याः भगव
तो नक्तानां स्वस्यापि नृषणमित्युक्तं सिद्धमिति नावः। यथा नृषणेन नवाशोभानवति
तथा तदसानुभवेन परमाशोभानवतीत्युक्तं त्रिलोकी नृषणमिति। किंचानकेवलं तेषा
मेव नृषणं किञ्च नृषणरूपत्वेन भूमावपि मण्डसौभाग्यं भवति तत्राहुः। नृमिनायै।
तदा धारयताया चूमनयिमरूपमेव। अयं नावः नक्तानां लीलोपयोगी देहप्राप्ति
त्वाचार्यचरणसरोजसंबन्धि रजसैव नवतीत्याचार्यस्थित्या तच्चरणारविंदस्पशद्भि
मिस्थुना तद्वज्रसानक्तानां लीलोपयोगिदेहो न विष्यति तदाममापितस्त्रीलासंबन्धे

नविष्यतीतिरस्तिस्विनायत्वेनैवमनुनश्युक्तं नृमिनायं। नन्वीदृशभूषणक्षता
शोभाकदाचिरसर्वदा न तिष्ठेत्तत्राहुः। सद्गुरुसुंदरः। तादृशं सौंदर्यं सद्गुरुमेव ननु कदा
चिन्नगच्छतीति सूच्यते ननु सर्वमुक्तं नक्तानां नीलोपयोगिदेहप्राप्तिरचार्यचरणसंब
धचरणजसामभवतीति कथं ज्ञायते तत्राहुः। अशेषनक्तसंप्रार्थ्यचरणबुद्ध्योधन
इत्यानंदनिधेः प्रोक्तं नाम्नामष्टोत्तरशती॥३॥ अशेषनक्तैः सम्यक् सर्वं विज्ञाय प्रा
र्थ्यमिदमेवेति संप्रार्थ्यचरणबुद्ध्यो रूपमेव धनं यस्योत्पत्तसास्तमपि भवति किं
स्नेहसुखं सरूपसुखः प्रार्थनेनाचार्यदेवतादृशरजोत्तमानेन तादृशसंभवेन तादृशजी
वा संबधिपरमानंदानुभावादाचार्याणां त्रिलोकीभूषणत्वं भूमेर्नायिरूपत्वमपि स

पञ्चमेवेति सर्वमवदातं। एवं सर्वप्रकारेणाष्टोत्तरशतनाम निगनंदनिधिरूपत्वं निरूप्यो
पसंहरति। इत्यानंदनिर्देशेति। एवं प्रकारेण स्वरूपतः साधनतः फलतः आनंदनिधे
स्तस्मिन्मुद्रस्याष्टोत्तरशतनाम्नां शतं मया प्रकर्षणोक्तं। इत्यानंदनिधेः स्त्वित्त्वादेता नि
नाम्ना निप्रत्येकं आनंदनिधिरूपाण्येवेति ज्ञापितं। यथा समुद्रतरंगयोर्नैवैव स्तथा
त्रापि यथावानिधौ कानिचिद्भूतानि बहूनि निष्काश्य दृश्यन्ते स्वस्मिन् न त्वं क्रियन्ते नैव
वतातेषां निन्नत्वं न वति किञ्चिन्तानिधिरूपाण्येव। तथा त्रापि नाम्नां एतत्केन कथनेपि
न तन्निन्नत्वमिति भावः निधिपदेन निधौ यत्रैव युक्तो न वति तत्रैव किञ्चित्प्राप्नोति त
था चायेषु यथा कथमपि युक्तो ह्यानंदमेव प्राप्नोतीति भावः। अत्रोक्तो प्रकर्षकथन

स्यायंभावः। अत्रानंदसमुद्रलोक्त्यायथासमुद्रस्यतरंगाअर्नतास्तथानामान्ययनं
तानिपरत्वेतिगोथानिपरमरुद्रस्यरूपाणिनेषुमयैतानिप्रकषेणिरसपरवशत्वोत्कर्ष
णोक्तानिनुप्रकाश्यत्वेनतदपिस्वकीयानामर्थेनीन्येषां। अन्यानियथास्थितानि
निनोक्तानीतिसूचितं। किंच। एतेनैतन्नाम्नामपियथास्थितानामेवप्राकट्यंनउक
ल्पयित्वाकथनमित्यपिज्ञापितं। तेषामनुभवोपिस्वस्यैवेत्यपिसूचितं। एवंस्तोत्रनि
रूप्यास्यपग्नप्रकारमाहुः। अथाविशुद्धिबुद्धियपिगल्पनुदिनैर्जनः। सतदेकमनाः सि
द्धिमुक्तां प्राप्नोत्यसंशयः॥३४॥ अथयाविशेषेणशुद्धाबुद्धियस्यअथयाशुद्धौअथमे
वविशेषः। यत्रयत्रयादृशं नामोक्तं तत्रतादृशरूपत्वेनैवसर्वमिनास्मृत्तिर्निर्वाहिति एवं ४९

अत्र पठन श्री गणेशाय नमः ॥ तस्मात्पुनरावृत्त्या ॥
 विग्रहः न स्पष्टाः सैवा विविधत्वेन तत्त्वप्रति
 द्विविधत्वात् सिद्धिरुक्ता ॥ प्रजापतिभाष्येनैव वात
 जीवामयेशत्वेन कार्यकारणभावात् ॥ २

सर्वश्रद्धाविशुद्धबुद्धिनिर्वैत्यश्चान्तदेकमनास्तत्तन्नाम निरूपिते लीलाविशिष्टस्वरूप
 वमनो यस्य एतादृशः संप्रगतिरदृश्यनुदिनैरितरेते दाउक्तां चैधरेषु क्तां सिद्धिं प्राप्नो
 तिसर्वथा त्रनसंदेहः ॥ अत्रासंशयपदस्यायं भावः ॥ आचार्याणां साक्षात् श्रीलक्षास्य
 स्वरूपत्वेन तत्तद्धीना विशिष्टास्य रूपस्यानुभवान्नदासक्त्या श्रीलक्षाधरा मृतासा
 हसिद्धिनिर्वदेव भ्रमरकीरपायेनेति स्वा अनुवादेवोक्तं न संशय इति ॥ ननु तदित्येतत्सिद्धि
 नंतरं मोक्षो न विष्यति तत्राहुः ॥ तदप्राप्तौ वृथामोक्षस्तदाप्रोक्तं जगत्तार्थता ॥ अतः सर्वेति
 मस्तोत्रं जप्यं छल्लरसायिनिः ॥ ३५ ॥ अतः मोक्षादपि सवर्त्मिना उन्नतमंसर्वेषु स्तोत्रे
 षु वा इदमेवोत्तममिति सर्वोत्तमस्तोत्रमिदं जप्यं अतिरुस्यत्वेन स्वहृदय एव जप्यं

॥ ३५ ॥

तदीयत्वाप्रोक्तं मोक्षः ॥ ३५ ॥ ॥ यथा चैव ॥ तदीयत्वा प्रोक्तं मोक्षप्रो
 क्तस्य गतार्थता ॥ तदीयत्वं भाष्ये विचारितं ॥ अत इतदुक्तं यदिति सत्यं ॥ २

केनेत्यपेक्षायामाहुः। येन ह्यस्य सार्थिनः स्तैः तैः सद्वापगनीयमित्यर्थः। एतेनैतदसा-
 ननिज्ञेषु सर्वथानप्रकाशनीयमिज्ञापिते। ह्यस्य सार्थिबोक्त्या उद्धृतनावानामेवा-
 धिकारो नान्येषामिति सूचितं। अथ त्वकथनेन यथा यथा जपति तथा तथा भावोपे-
 केण तदसत्त्वावेन परमनिश्चयेन तत्तदसत्त्वात्तु भवत्येव कस्य ह्यदय एव जप्यं भवति
 ननु कस्य चिदये कथयितुं शक्यं भवतीति भावः। न साधनं न निष्ठा च न धर्मः कोपिव-
 र्त्तते। तथापि इति उक्तार्थविचारेण तस्मिन् मनः। ह्येकं मे परं तत्र कारणं तत्तत्पेक्ष-
 णा। तद्विचारे स्थिता भावाः परमानंददायिनः। अनूदिता मया त्वंतः प्रभवो ह्यव्ययता
 न्। शाश्वतो ये मयि संबृता इति सत्त्वे तु संशयः। तस्मिन् संशये तत्तत्पयादृष्टिरेव निरस्य

पुष्टि-
 निर-
 म-
 ४

ॐ॥३॥यद्यपीच्छतंबाल्यंमृडेनतदपिस्वतः॥तथात्मसात्कृतत्वेनहमंत्रप्रभवोम
म॥४॥श्रीमदाचचिरणाःश्रीमान्श्रीविवुत्प्रभुः॥तदीयास्तदसाप्रयिशरणंममतेस
दा॥५॥श्रीमद्विबुत्नेश्वरप्रकटितं सर्वोत्तिमस्तात्रंसंरणी॥ ॥श्रीगोपीजनवध्वना
यनमः॥ ॥श्रीः॥ ॥श्रीः॥ ॥श्रीः॥ ॥छू॥ ॥श्रीः॥छू॥ ॥

श्रीचाचागोपेशजीनिकुलि

प. ५८

१४४